

Adventes Vēstis

2022
OKTOBRIS
321

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**Ticības apliecība
no viena Bībeles vāka
līdz otram**

**Droši un
vienkārši
ārstniecības
līdzekļi**

**VISU DRAUDZES
LOCEKĻU
IESAISTE**

**Intervija ar
LDS prezidentu
Vilni Latgali**

Jauniešiem:
AYC 2022 Somijā

Bērniem:
Ticības varoņi Kālebs un Jozua

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
Alūksnes draudzei jauns mācītājs
- 05** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kā saprast no Dieva izlūgto zīmi?
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Ticības apliecība no viena Bībeles vāka līdz otram
- 06** VALODAS LAPPUSĪTE
“Vai” un “jeb”: kurš īstais?
- 08** TĒMA/ VISU DRAUDZES
LOCEKĻU IESAISTE
**Intervija ar LDS prezidentu
Vilni Latgali**
- 11** TĒMA/ VISU DRAUDZES
LOCEKĻU IESAISTE
**Lasījums no grāmatas
“Visu draudzes locekļu iesaiste”**
- 16** TĒMA/ VISU DRAUDZES
LOCEKĻU IESAISTE
Mazās grupas
- 20** TĒMA/ LŪGŠANU NEDĒĻA
**Iesim un darīsim visus par
mācekļiem!**
- 22** TĒMA/ LŪGŠANU NEDĒĻA
**Piedzīvojot kopīgo lūgšanu spēku
Madonas un Ērgļu draudzē**
- 24** PA BĪBELES LAPPUSĒM
**Daudzšķautņainās pielūgsmes
visaptverošā daba ebreju Rakstos:
tās praktiskais izmantojums
2. daļa**
- 26** STĀSTS LIELIEM UN MAZIEM
Par prieku un smaidīšanu
- 27** VESELĪBA
**Droši un vienkārši ārstniecības
līdzekļi**
- 24** JAUNIEŠIEM
AYC 2022 Somijā
- 26** BĒRNIEM
Ticības varoņi Kālebs un Jozua

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVICĀ,
Vineta KRAULIŅA, Vilnis LATGALIS,
Māriete LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

1. vāka foto: Madara Peše.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti oktobrī, mīlie, uzticīgie un jaunie “Adventes Vēstu” draugi!

Mūsu šī mēneša tēma par visu draudzes locekļu iesaisti (pazīstama arī pēc abreviatūras TMI) atsauc atmiņā manu pašas pieredzi, kad pirmo reizi nācu pie Dieva.

Atgriezos un, kā toreiz šķita, atradu savu draudzi konfesijā, kurai tradicionāli piederēja visa mana ģimene. Vispirms apmeklēju visas nodarbības, lekcijas un kursus, ko mana draudze piedāvāja, vienalga, vai tie bija par garīgām tēmām vai uzvedības kultūru. Manī bija ļoti lielas ilgas pēc būšanas draudzē, un ar dievkalpojumiem vien nepietika. Bet viena no lietām, ko pirmās mīlestības karstumā ļoti vēlējos, bija kalpot, būt noderīgai.

Sākumā centos iesaistīties jauniešu pulciņā. Jaunieši tikās reizi nedēļā, un arī mēs ar draudzeni aizgājām uz vienu šādu tikšanos. Nejauši tērējām uz reizi, kad jaunieši palīdzēja baznīcas telpu tīrīšanā. Centāmies no visas sirds, bet... neviens ar mums nerunāja, neviens nepienāca iepazīties, atdūrāmies pret “savējie un svešie” noraidījuma sienu. Mēs bijām ienācējas, mūsu nevienam nevajadzēja.

Bet pirmo mīlestību šāda pieredze neapdzēs. Tad mēģināju meklēt kalpošanas iespējas pati. Izdomāju, ka varētu draudzei piegādāt kristīga satura jauniešu žurnālus. Dīvos no tiem tika publicēts arī kāds mans rakstiņš, tāpēc tos zināju. Neatceros, kura konfesija tos izdeva, un man tas arī tolaik nešķita būtiski, galvenais bija jaunatrstā patiesība. Taču mani arī komplektā ar žurnāliem nevienam nevajadzēja. Tā nu paliku ar nerealizētu kalpošanas prieku, draudzes rīkotām lekcijām un iknedēļas dievkalpojumiem svētdienās. Pamazām atkrita lekcijas, tad izdzisa kalpošanas prieks, un visbeidzot no manas ikdienas pazuda dievkalpojumu apmeklējumi.

Paldies Dievam, kurš bija mani atradis un darīja visu, lai es neaizslīdētu pavisam pasaulē, kurā uz to brīdi jau stāvēju, iebrīdusi vismaz līdz krūtīm. Viņam bija Savs pilnīgi neparedzams plāns. Viņš man bija sagatavojis draudzi, kura gandrīz uzreiz lika pie darba; draudzi, kurai biju ļoti vajadzīga un kura man bija ļoti vajadzīga; draudzi, kurā varēju kalpot, kalpot un kalpot; draudzi, kura kļuva par manu garīgo ģimeni.

Tāpēc no visas sirds apliecinu – iesaistīties draudzes darbā nozīmē piesaistīties Dievam un draudzei ar stiprām, nesaraujamām saitēm. Mūsu kalpošana, kaut sagādā Dievam prieku, pirmām kārtām ir vajadzīga mums pašiem. Tā dāvā piederības sajūtu, tā sniedz piedzīvojumus ar Dievu, kurus citā veidā iegūt nav iespējams.

Kas vēl atrodams žurnālā, par to šoreiz nav vietas pastāstīt, bet tieši tāpēc jums būs pašiem savs atklājēju prieks!

“Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi. Ja kāds runā, tad kā Dieva vārdus, ja kāds kalpo, tad kā ar to spēku, kuru Dievs piešķir, ka visās lietās Dievs tiktu pagodināts caur Jēzu Kristu; Viņam pieder gods un vara mūžu mūžos. Āmen!”
(1. Pēt. 4:10, 11)

Sirsnībā

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Laodiķejas draudzei dotais raksturojums Atklāsmes grāmatā ir attiecināts uz draudzi laikā tieši pirms Jēzus Kristus otrās atnākšanas. “Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts, kaut jel tu būtu auksts vai karsts. Tā kā tu esi remdens, ne auksts ne karsts, es tevi izspļaušu no Savas mutes.” (Atkl. 3:15, 16)

Tāds ir situācijas raksturojums Dieva skatījumā. Remdenība varbūt ir šķietami izdevīgs stāvoklis pašiem laodiķiešiem, bet tas ir pilnīgā pretrunā Dieva plāniem un nodomiem šim laikam. Laodiķieši ir kompromisu meistari un ērtību cienītāji, maskēšanās speciālisti un pārticības evaņģēlija kvēli atbalstītāji. Varbūt tas vienmēr neizskan skaļos vārdos, tomēr par to klusi un nepārprotami liecina viņu ikdienas dzīve. Lai gan Dievs šādu draudzes stāvokli raksturo kā nožēlojamu, Viņš tomēr aicina laodiķiešus kardināli mainīt situāciju un sniegt padomu, kā to iespējams paveikt: “Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu,

uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs.” (Atkl. 3:18)

Laodiķieši nav kāda atkritusi ticīgo grupa tāltālā zemē sensenos laikos, stāsts ir par Lielās cīņas finālu šodien, šeit un tagad!

Tāpat kā Ievai Ēdenē visā cilvēces vēstures gaitā Dieva bērniem ir uzbrukušas šaubas. Sātans spēj tās iedvest, neskatoties uz skaidrajiem Dieva Vārda norādījumiem un liecībām, kas ikvienam šodien ir brīvi pieejamas. Diemžēl daudzi ir pārliecināti, ka apšaubīt Dieva atklāsmes, izvairīties no Viņa pamācībām un būt “zinātniski” neticīgiem ir inteliģences pazīme. Tie, kas izvēlēties šaubīties, vienmēr atradīs tam iemeslu un pat pierādījumus, kas nostiprinās maldīgos uzskatus un pieņēmumus. Dieva plānos nav atņemt cilvēkiem iespējas neticībai un šaubām. Viņš sniegt pierādījumus, kas

raisa uzticību, un padomus, kuri vada mūs uz pareizā ceļa, ārā no grēka labirinta. Labā ziņa ir tāda, ka Dievam ir dziedināšanas plāns laodiķiešiem!

Ticības zelts kļiedēs neticības miglu, Kristus taisnības baltās drēbes apklās atzītos un nožēlotos grēkus, bet Svētais Gars svaidīs mūsu acis, lai skaidri spējam saskatīt tās godības un tā svētuma pievilcību, kuru mums ir sagatavojis Kristus.

Laodiķeja ir draudze, kas ir aicināta no “nožēlojamo un aklo nabagu” kopienas Dieva spēkā un žēlastībā kļūt par gala laika Lielās atmodas draudzi, par draudzi, kura, apliecinot savu uzticību Dieva Vārdam, stāv stipri kā klints visās vētrās un negaisos.

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

ALŪKSNES DRAUDZEI JAUNS MĀCĪTĀJS

Jā, mūsu draudzei jau kādu laika sprīdi nebija mācītāja, jo iepriekšējā mācītāja Ilva Liepiņa pārcēlās uz jaunu dzīvi pilsētā pie jūras.

Pa šo laiku iztikām, kā mācējām – skatījāmies citu draudžu mācītāju svētrunu ierakstus dievkalpojumos, bijām samierinājušies ar to, kas un kā mums bija.

Taču, uzsākot visā Latvijā jaunu mācību gadu, arī mūsu draudzē

septembra pirmajā sabatā ieradās SDA Latvijas draudžu savienības prezidents Vilnis Latgalis, lai iepazīstinātu Alūksnes draudzi ar jauno mācītāju – brāli Kristū Miku Možeiko, kurš turpmāk kalpos mūsu draudzē.

Pēc dievkalpojuma bija saviesīgā daļa, kurā brālis Možeiko iepazīstināja mūs ar savu dzīvesstāstu. To noklausījušies, mēs

pie sevis visi klusībā nodomājām un novēlējām, lai brālim Kristū Mikam Možeiko kopā ar mums un ar Dieva palīgu izdodas TAS LIELAIS UN ATBILĪGAIS DARBS, kuru viņš ir uzņēmies.

Anna Jaunzeme Alūksnē

Pirmā tikšanās ar jauno mācītāju Miku Možeiko.

Vēl mazu britiņu kopā ar mums iepriekšējā mācītāja Ilva Liepiņa.

**8. OKTOBRĪ
PLKST. 18.00**

**JO VIŅŠ
IR DZĪVS**

LABDARĪBAS KONCERTS

JĀNIS KURŠEVS
JAUNIEŠU KORIS
GAISMAS CEĻĀ
BĒRNU ANSAMBLIS

BAZNĪCAS IELĀ 12A, RĪGĀ
WWW.CENTRADRAUDZE.LV

8. OKTOBRĪ PLKST. 18.00 RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ 12A, NOTIKS LABDARĪBAS KONCERTS "JO VIŅŠ IR DZĪVS".

Koncertā piedalīsies:

- Jānis Kurševs
- Jauniešu koris "Gaismas ceļā"
- Bērnu ansamblis
- Kamerorķestris
- Diriģents Mārtiņš Subatovičs
- Koncertmeistare Elīna Strance

Labdarības koncertā plānots vākt līdzekļus Aināra Kukuliša veselības atbalstam.

Pirms kāda laika Ainārs, dodoties mājās no darba, neveiksmīgi paklupa. Nākamajā dienā radās stipras sāpes, un, veicot izmeklēšanu, tika secināts, ka viņam ir potītes saišu plīsums, kā arī kaula skrimšļu šķembas locītavā.

Aināram nepieciešamas divas operācijas:

- 1) lai attīrītu locītavu no kaula skrimšļu šķembām,
- 2) lai atjaunotu pārrautās saites.

Abu operāciju izmaksas ir aptuveni 3400 EUR, pēc tam nepieciešama 2 mēnešu rehabilitācija.

Aināram pašlaik ir darba nespējas lapa, kā arī nav iespēju uzkrāt līdzekļus nepieciešamajām operācijām. Aicinām iesaistīties un palīdzēt!

Andis Pešelis

KĀ SAPRAST NO DIEVA IZLŪGTO ZĪMI?

Bībelē aprakstīti gadījumi, kad cilvēki ir izlūgušies no Dieva kādu zīmi, pēc kuras tad šis cilvēks izspriedis, kas varētu būt Dieva prāts viņa dzīvē.

Gideons vairākas reizes lūdza no Dieva zīmi un saņēma apstiprinājumu jau iepriekš sacītajam apsolījumam. Gideonam nebija vajadzības pēc “zīmes”. Dievs viņam bija devis pavēli, kuru nepieciešams īstenot. Tomēr viņš svārstījās un lūdza pēc zīmēm. Dievs viņam tās deva (Soģu 6:17, 36–40). Mozum tika dotas “zīmes”, kas viņu iedrošināja doties uz Ēģipti. Kēniņš Hiskija lūdza pēc zīmes no Tā Kunga, ka taps dziedināts, un to arī saņēma (Jes. 38:22).

Tomēr Bībeles stāstos šādu lūgumu pēc zīmes no Dieva nav daudz. Tie ir reti. Lai arī lūgšanas pēc zīmes no Dieva tiek minētas Bībeles stāstos, tas nav iedrošinājums uz regulāru praksi lūgšanu dzīvē. Lūgšanas pēc zīmes no Dieva netiek nolietotas pavisam, taču tās ir tuvu parādībai, kuru varētu nodēvēt par “mazticību”. Nē, tās nav šaubas. Nekādā gadījumā. Šaubas ignorē pierādījumus. Nedrošība gan meklē kādus pierādījumus vai iedrošinājumu ceļā, kurš tiek piedāvāts.

Esmu dzirdējis stāstus, kad jauni cilvēki ir lūguši pēc zīmes no Dieva, jo bijis jāveic dzīves lielās izvēles – profesijas izraudzīšanās, darba piedāvājums vai dzīves drauga izvēle. Kāds sacis – jaunais cilvēks lūdzis pēc zīmes no Dieva šaubu dēļ. Nepiekrītu. Jaunais cilvēks jūties nedrošs, apzinoties, ka viņa izvēle ietekmēs ļoti daudzas vitāli svarīgas lietas, tādēļ lūdzis pēc “zīmes”.

Vai viņš lūgto zīmi no Dieva tika saņēmis? Tas būtu pilnīgi cits stāsts. Var gadīties, ka zīme tikusi dota, bet tā palaista garām. Vai arī par “zīmi” noturēts kāds pavisam ikdienišķs gadījums, cilvēku sacīta frāze vai dabiski izskaidrojama parādība. Nav viegli paskaidrot, kas ir pārdabiska

“zīme no Dieva”, bet kas – aiz pārpratuma par “zīmi” uztverts dzīves notikums. Te no svara ir turpmāk pieņemtais lēmums. Šis lēmums var būt gan racionāls, gan arī pavisam neracionāls.

Esmu dzirdējis stāstus, kad cilvēks pieņem lēmumu pārcelties uz dzīvi jaunā vietā pēc tam, kad, pēc paša teiktā, it kā saņemis “zīmi”. Tomēr jaunajā vietā piedzīvota vilšanās. Vai arī cilvēks apgalvo, ka par šādu “zīmi” uztvēris kādu apstiprinājumu nodomātajām laulībām, taču tās izrādījās neveiksmīgas. Daži pieņēmuši pavisam neracionālus lēmumus pēc tam, kad, kā paši apgalvo, saņēmuši kādu “zīmi” no Dieva.

Neņemos būt par ekspertu visās šajās “zīmēs” un skaidrot katru gadījumu. Bībele uzsver, ka Dievs nemelo un nesniedz sliktas dāvanas. Mums jāuzticas Dieva Vārdam, nevis ārpus kanoniskajām parādībām.

Komplicēti ir arī ar cilvēkiem, kuri spēj par “zīmi” no Dieva uztvert jebko, kas spēj kalpot par attaisnojumu viņu pašu pieņemtajiem lēmumiem, un savas aplamās izvēles pamatot ar Dieva gribas nemaldīgo izpausmi.

Reiz lasīju par Viktoru Franklu, kurš bija pieņēmis lēmumu, balstoties uz, kā viņš to saprata, “zīmi” no Dieva. Tas notika Hitlera Vācijā, kur jau iesākās jūdu vajāšanas. Frankls pieprasīja sev vīzu uz ASV. Veselu gadu viņš to gaidīja, līdz beidzot saņēma un varēja izbraukt uz Ameriku. Tomēr viņš nevēlējās pamest likteņa varā savus vecos vecākus. Nespēdams izlemt, Frankls staigāja pa pilsētas ielām un meklēja pēc kādas “zīmes” no Augšienes. Pārņākot mājās, viņa skats apstājās pie marmora gabaliņa, kuru Frankla tēvs bija atnesis no sinagogas drupām. Uz šī marmora gabaliņa atradās tikai burts no senebreju alfabēta. Tika konstatēts, ka tas ir fragments no Dekaloga atveidojuma, vēl konkrētāk – šis

burts bija no piektā baušļa “Godā savu tēvu un māti [..]”. Kas tālāk notika ar Franklu, jau ir vēsture. Viņš to uztvēra kā “zīmi” un atteicās izbraukt no Vācijas. Tomēr vecākus viņam neizdevās pasargāt no nāves holokaustā. Arī viņš pats nokļuva koncentrācijas nometnē un gandrīz aizgāja tur bojā. Tomēr visu mūžu Frankls bija pārliecināts, ka “zīme” no Dieva palīdzējusi veikt pareizo izvēli. Viņš apgalvoja, ka bez šīs “zīmes”, ja viņš būtu pārcēlies uz Ameriku, zinot, ka pamet vecākus nelaimē, viņam nekad nebūtu izdevies attīstīt savu psiholoģijas mācību tik spilgti. Koncentrācijas nometnē piedzīvotais Franklu padarīja par citu cilvēku. Par to viņš ir sarakstījis vairākas grāmatas, iegūstot pasaulplašu atpazīstamību.

Lūgt zīmi no Dieva nav aizliegts. Daži to ir prasījuši un, kā paši apgalvo, pat saņēmuši. Tomēr, manuprāt, viskomplicētākais ir šīs “zīmēs” interpretācija. To var saprast, to var pārprast, to var nepamanīt, un par “zīmi” var uztvert arī to, kas nemaz nav bijusi “zīme”.

Lai nu kā, bet pašu izdarītās izvēles veido mūsu biogrāfiju, dzīves pieredzi un, galvenais, – stāstus un liecības, kuras var bagātināt, pieminot kādu īpašu, mums vien saprotamu “zīmi” no Dieva. Ne pati šī “zīme” ir tā, kas kaut ko spēj mainīt mūsu dzīvē. Nē! Tas ir mūsu pašu izdarītais “zīmes” skaidrojums jeb interpretācija, kas var noteikt mūsu dzīves turpmāko trajektoriju un tās nozīmi.

Taču Dieva svētītu dzīvi var nodzīvot arī bez šādas “zīmes”. Pietiek vien ar ticību uz Jēzu Kristu, sekojot Viņa pēdās. Dažādu “zīmju” interpretācijās var kļūdīties, var arī vilties savās pieņemtajās izvēlēs, tomēr vilšanās nav jāpiedzīvo tiem, kas uzticējušies nevis acīm redzamajam, bet gan “Neredzamajam” – Dieva Vārda liecībai par “Ceļu, Patiesību un Dzīvību”.

TICĪBAS APLIECĪBA NO VIENA BĪBELES VĀKA LĪDZ OTRAM

Andris Pešelis –
mācītājs

Dažkārt ir dzirdēts apgalvojums, ka mūsu ticības apliecība ir visa Bībele no viena vāka līdz otram. Visi Bībeles vārdi – viss Dieva Vārds! Tiek uzsvērts, ka sekojam visam Dieva Vārdam – visai Bībelei.

Dzirdot šo apgalvojumu, man nāk prātā daudzas Bībeles rakstu vietas, kurām mēs nekad nesekojam. Nav jau tā, ka plēšam no Bībeles laukā lapas. Tomēr ir daudzas Bībeles nodaļas, kuras nekad draudzē nesludina, nelasa un nepraktizē. Lielākā daļa no šiem pantiem atrodas Vecajā Derībā.

Tie, kam ģimenē ir bērni, to labi saprot. Vecāki vēlas saviem bērniem laicīgo pasaku vietā lasīt Bībeles stāstus. Vēl jo vairāk – tā taču ir mūsu ticības apliecība no viena vāka līdz otram! Tomēr tad viņi saskaras ar jautājumu: ko tieši no Bībeles lasīt? Tur ir daudz visa kā. Skaidrs, ka vecāki bērniem nelasīs par dzīvnieku upurēšanas detaļām – nierēm, taukiem un ādām. Vecāki nelasīs nodaļas par nežēlīgajiem kariem. Arī nodaļu par konkubīnes saciršanu gabalos (Soģu 19. nod.) tie nelasīs. Ne arī garo likumu sarakstu Mozus grāmatās. Pāvila vēstules draudzēm arī nav bērniem saprotamas. Vecāki par palīgu ņems “Bērnu Bībeli”, lai lasītu bērniem priekšā tur minētos stāstus, labi apzinoties, ka “Bērnu Bībele” nav visa Bībele – no viena vāka līdz otram.

Te atklājas, ka daudzos Bībeles pantos minētais vairs netiek izmantots. Mūsdienās vairs nepraktizē upurēšanas. Kas tās ir? To skolotājiem nākas skaidrot, un klausītāji ar pateicību sirdi priecājas, ka to vairs nevajag darīt. Vairs nepraktizē apgraizīšanu. Arī

to, jaunām meitenēm mulstot un sarkstot, nākas skaidrot – kas tas ir un kur to mēdza kādreiz darīt. Mūsdienās vairs nepraktizējam grēkāža palaišanu tuksnesī, kā to darīja senie israēlieši. Arī rudās teles pelnus neizmantojam šķīstīšanā. Kvēpināmā altāra draudzēs mums nav. Bazūnes mēs nepūšam. Arī vergu mums vairs nav. Līdz ar to visi likumi, kuri saistījās ar verdzības iekārtu, uz mums vairs neattiecas. Svēto karu laiki ir mītējušies. Vairs nevienam karu nevar nosaukt par “svētu” vai “taisnīgu”, balstoties uz Bībeli.

Bībeles tekstā ietilpst vairāki teikumi, kurus ir sacījis sātans. Tur ir čūskas vārdi Ēdenē. Tajā ir lasāmi kārdinātāja vārdi Jēzum tuksnesī. Ļjaba grāmatā ir pierakstīti sātana vārdi. Un tomēr mēs visu šo Grāmatas tekstu kopumā dēvējam par Dieva Vārdu, ieskaitot arī šos pantus – no viena vāka līdz otram. Bībelē ir arī Jūdās Iskariota, Pilāta un Hēroda sacītie vārdi. Tos nu gan nevienam kristietim nevēlētos pievienot savai ticības apliecībai!

2. Moz. 21:20, 21 ir Mozus likums, kurš aizliedz ar koku sist savus vergus, līdz tie mirst, tomēr šis likums pieļauj vergu sišanu ar koku, ja vergs nomirst nākamajā dienā. 2. Kēn. 2:24 ir rakstīts, ka Dieva praviētis nolādēja bērnus un tos saplosīja lāči. Šo stāstu es nekad neesmu lasījis saviem bērniem un pieļauju, ka to saviem bērniem nelasa arī citi vecāki. Mēs nepraktizējam savu ienaidnieku nolādēšanu vai bezdievju nogalināšanu, kā to dara dziesminieks Ps. 101:8. Mēs nevēlamies, lai mūsu ienaidnieku bērni kļūtu par bāreņiem, kā tas rakstīts Ps.

109:9. Nekad savos dievkalpojumos neesam lasījuši pravieša vārdus no Ecēh. 23:20, 21. Pieveram acis arī uz pantu 1. Kor. 11:4, 5, ko nemaz nepraktizējam savās sapulcēs. Bungas neskan mūsu dievkalpojumos kā Ps. 81:3, ne arī dejas solī veicam savu pielūgsmi kā Ps. 150:4. Mēļu tulkotāju arī nav mūsu Gara dāvanu sarakstā kā 1. Kor. 14:27, 28, pat vairāk, mēs negribētu, lai starp mums tādi būtu!

Šo sarakstu varētu turpināt vēl un vēl. Bībelē ir daudz lietu, kuras vairs nepraktizē. Tās tekstā ir daudz teikumu, kurus neizmanto ne liturģijā, ne svētrunās. Pat Bībeles stundu nodarbībās izmanto nevis visu Bībeles tekstu, bet tikai noteiktas Rakstu vietas.

Ticības apliecība ir apgalvojumu saraksts, kuru veido ticības galvenie pamatelementi. Ticības apliecības ir īsas. Tās mācās no galvas. Adventistu celmlauži nevēlējas, lai tiem būtu šādas ticības apliecības kā lielajās baznīcās. Viņi ilgi pretojās doktrīnu saraksta izveidei, uzskatot, ka tā būtu nosliekšanās pretī Bābelei. Celmlauži pretēji kristīgās ticības apliecībām izvirzīja šo saukli – mūsu ticības apliecība ir visa Bībele! Viņi pretstatīja savu ticību lielajām baznīcām, apgalvojot, ka nelieto “sastingušās” ticības apliecības, bet gan apliecina visu Dieva Vārdu.

Tomēr – ciktāl tad visa Bībele no viena vāka līdz otram būtu mūsu ticības apliecība? Mūsdienās Septītās dienas adventistu draudzei ir rūpīgi izstrādāti ticības pamatmācības punkti – doktrīnas, kuru vēl nebija celmlaužu dienās. Septītās dienas adventisti ievēro visus Dieva 10 baušļus, bet pilnībā ignorē Mozus

ceremoniālos likumus, kuri veido lielāko daļu no Toras. Šos likumus ignorē ne tikai adventisti, bet arī lielākā daļa visu pārējo kristiešu. Daudzas Bībeles nodaļas septītās dienas adventisti neievēro, vadoties no pašas Bībeles liecības un iekšējā konteksta. Līdz ar Jauno Derību viena daļa no iepriekšējiem Rakstiem ir tapuši par vēsturi. Daudzas Vecās Derības norādes un likumus vairs neievēro. Arī vairāki Jaunās Derības panti tiek skaidroti atbilstoši kristīgās kopienas tagadnes izpratnei, kas veido kristīgo morāli un ētiku. Jaunajā Derībā ir norādes, kā attiekties pret verdzību, bet mūsdienās kristieši jau ir pret šo parādību kā tādū. Jaunajā Derībā var atrast pantus, kas regulē sieviešu subordināciju attiecībā pret vīriešiem, jo tolaik pastāvēja stingri patriarhāla sabiedrība. Mūsdienās jau ir pieļaujams, ka sievietes var būt neatkarīgas no saviem tēviem un brāļiem, būt skolotājas un mācīt draudzi. Bībelē ir aprakstīti Dieva vadītāji, bet mūsdienās kristieši ir pret jebkādu karu, vardarbību vai nežēlību. Tā ir kopiena pati, kas nosaka, kāda būs tās iekšējā kārtība un vērtības. Tā pati nosaka savu mūziku, instrumentus, mācības akcentus, misijas prioritātes, stratēģiju, lai gan iedvesmu un pamatojumu tam visam, protams, smeļ no Svētajiem Rakstiem.

Tādēļ ar šo saukli, ka visa Bībele būtu mūsu ticības apliecība – no viena vāka līdz otram, ir tā, ka tas ir atbilstošs vien savam kontekstam. Ja top pretstatīta paklausība Dievam un bausības pārkāpšana, tad viennozīmīgi visai Bībelei ir jābūt par mūsu ticības apliecību. Ja notiek debates par doktrīnām un to saturu, tad arī te būtu jāvadās no visas Bībeles liecības.

Tomēr aiz šī saukļa ir arī praktiskās lietas, un tas nav pilnīgs. Tas sevī ietver nianšes. Ne visu uzrakstīto Bībeles tekstā mūsdienās praktizē. Ne visu uzrakstīto uzsver kā aktualitāti. Bībeles teksts apraksta dinamisku Dieva atklāsmi, kura pievērš uzmanību virzienam, kas ir noticis un ar ko viss noslēgsies. Atbilstoši tam kristīgā kopiena ir aicināta darboties un apliecināt visu Dieva Vārdu.

Lai Tēv patik manas mutes valoda

Anita Roze

“VAI” UN “JEB”: KURŠ ĪSTAIS?

Šajā reizē parunāsim vēl par diviem maziem vārdiņiem, kuru lietojums nereti sagādā grūtības. Tie ir saikļi “jeb” un “vai” (“vai” var būt arī partikula vai izsaukmes vārds, bet par to šoreiz ne). Kurā gadījumā katrs no tiem lietojams? Lūkosim tikt skaidrībā!

VAI ir šķiruma saiklis – tā tad tas saista **divus atšķirīgos**. Tas var būt gan sakārtojuma, gan pakārtojuma saiklis. Skaidrības labad aplūkosim tā izmantojumu vairākos piemēros.

VAI = sakārtojuma saiklis, kurš saista divus vienlīdzīgus teikuma locekļus.

Es pirkšu grāmatu vai žurnālu.

Draugus vari aicināt uz mājas grupu vai dievkalpojumu.

Ja teikumā uzskaitīti trīs vai vairāki vienlīdzīgi teikuma locekļi, pirms otrā un turpmākajiem “vai” liekams komats, piem., *Draugus vari aicināt uz mājas grupu vai dievkalpojumu, vai semināru, vai koncertu.*

VAI = pakārtojuma saiklis, kurš saista virsteikumu un paligsteikumu.

Nezinu, vai šoreiz varēšu atbraukt uz mājas grupu.

Viss ir atkarīgs no tā, vai rīt būs labs laiks.

Jāteic, ka “vai” kā abu veidu saiklis var gluži labi satilpt vienā teikumā.

Tikai tad jābūt uzmanīgiem ar komatu lietojumu.

Tev labi jāapsver, vai svarīgāk ir izgulēties vai atnākt uz sabatskolu.

Šajā teikumā pirmais “vai” saista salikta pakārtota teikuma daļas, un pirms tā ir liekams komats. Savukārt otrais “vai” saista vienlīdzīgus teikuma locekļus (*izgulēties vai atnākt*), un pirms tā komats nav jāliek.

Un nu – par **JEB**.

JEB ir paskaidrojuma saiklis – tā tad tas saista divus, no kuriem **viens paskaidro otru**. Tas funkcionē tikai kā sakārtojuma saiklis.

Piemēri:

Dieva Vārds jeb Bībele.

Teofānija jeb tieša Dieva atklāšanās.

Adventistu draudzes dievkalpojumus notiek sabatskola jeb Bībeles studijas grupās.

Tātad:

• **ja runa ir par vienu no diviem, lietosim saikli VAI:** *apmeklēt koncertu vai lekciju.*

• **ja runa ir par vienu un to pašu, izteiktu citiem vārdiem, lietosim saikli JEB:** lasīt Elenas Vaitas **jeb** Pravišu Gara grāmatas.

VISU DRAUDZES LOCEKĻU IESAISTE:

INTERVIJA AR LDS PREZIDENTU VILNI LATGALI

AV: Kā Tu vienkārši un saprotami varētu paskaidrot cilvēkam, kurš šo vārdu salikumu dzird pirmo reizi, ko īsti nozīmē visu vai, precīzāk, pilnīgi visu draudzes locekļu iesaiste?

V. L.: Man pašam patīk mūsu Ģenerālkonferences prezidenta Teda Vilsona skaidrojums, kas atrodams Alehandro Bujona grāmatiņā “Visu draudzes locekļu iesaiste”. Viņš saka tā: “Pilnīgi visu draudzes locekļu iesaiste nozīmē, ka ikviens kaut ko dara Jēzus labā, ieskaitot liecināšanu par Viņu, neatkarīgi no tā, vai ir ierindas draudzes loceklis, mācītājs, vīrietis, sieviete, jauniešs vai bērns.” (4. lpp.)

AV: Kāpēc tieši tagad, 2022./2023. gadā, ir tik svarīgi iesaistīt visus?

V. L.: Domāju, ka tas vienmēr ir bijis svarīgi. Bet, tuvojoties Jēzus Kristus otrajai atnākšanai, mēs visi zinām, ka laika paliek mazāk, toties paveras jaunas iespējas, kādu iepriekš nebija. Cilvēki meklē atbildes uz eksistenciāli svarīgiem jautājumiem, meklē skaidrojumus, risinājumus daudzajām un dažādajām problēmām, bet pamatā nesaņem patiesas, atklātas atbildes un tāpēc bieži piedzīvo vilšanos, depresiju, zaudē cerību. Jēzus Kristus sacīja, ka Cilvēks Dēls ir nācis meklēt un glābt pazdušo.

Man būtu jautājums sev un mums pārējiem: vai tas šodien nav arī mūsu uzdevums – iet, meklēt, glābt pazdušos? Jēzus sacīja: “Pļaujāmā daudz, bet pļāvēju maz.” (Mt. 9:37) Tā

patiešām varētu būt liela problēma tieši pirms Kristus atnākšanas. Tad ir jautājums: vai Dievam ir kāds risinājums?

Apustuļu darbu grāmatas 1. nodaļā Jēzus Kristus saka: “Jūs saņemsiet Svēto Garu, jūs tiksiet Kristīti ar Svēto Garu.” Pēc tam 8. pantā Viņš saka: “Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdējā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” Mēs zinām, ka tālāk šajā nodaļā ir rakstīts – pēc Kristus pacelšanās Debesīs mācekļi devās uz augšistabu, kur desmit dienas dedzīgās, pārveidojošās lūgšanās tika sagatavoti un sagatavojās Svētā Gara saņemšanai, un Svētais Gars nāca pār viņiem Vasarsvētkos. Tas arī ir Dieva plāns. Bībelē lasām par agro un vēlo lietu. Agrais lietus ir attiecināms uz šo apustuļu laika periodu, bet vēlāis lietus – uz laiku, kurā mēs dzīvojam. Tāpēc tas ir mūsu uzdevums, pamudinājums – doties lūgšanās gan vienatnē, gan kopā, gan ģimenēs, gan draudzēs, gan lūgšanu konferencēs un lūgt pēc Svētā Gara, lūgt pēc vēlā lietus, kas tad arī izraisīs atmodu, kāda šai pasaulē vēl nav bijusi. Tā mums māca Dieva Vārds.

AV: Runājot par visu draudzes locekļu iesaisti, mēs ar to nereti saprotam visu aktīvo draudzes locekļu iesaisti, kuri jau tāpat ir lielākā vai mazākā mērā iesaistīti. Kā iesaistīt tos, kuri noskatās no malas vai aizbildinās? Ko Tu teiktu draudzes loceklim, kurš labāk

vēlētos palikt malā, jo īsti neredz savu vietu kalpošanā vai domā, ka tas, kam jākalpo, ir mācītājs?

V. L.: Dievs vienmēr uzrunā cilvēkus ļoti prasmīgi. Viņš mūs aicina un dara to atkārtoti. Ja mēs kādā brīdī neesam gatavi atsaukties, tad Dievs, tāpat kā vīna kalna saimnieks, nāk atkal un atkal.

Otra lieta ir tā, ka mēs neatrodam šādu teoloģiju Dieva Vārdā – ka kāds varētu stāvēt malā. Tāpēc atrašanās, stāvēšana malā, it kā neitrālajā joslā, liecina, ka būtībā esam iegājuši ienaidnieka zonā, jo nevēlamies piedalīties lielajā Dieva plānā, bet gribam reizē atrasties malā un reizē saņemt kaut ko no svētībām, kuras ir apsoltas tiem, kas piedalās šajā plānā. Bībelē nevar atrast attaisnojumu šādai attieksmei.

No otras puses, ja ir šāda situācija, kad kāds cilvēks nevar atrast savu vietu vai viņam tiešām šķiet, ka viņam nav nekādas līdzdalības iespējas, tad arī šajā situācijā ir izeja. Vēlos minēt vairākus punktus.

Pirmais ir lūgšanas, atklāta saruna ar Dievu, kurā varam teikt: “Kungs, es tiešām neredzu savu vietu šajā plānā, savu vietu šajā draudzē, es neredzu iespējas, neredzu, ko es varētu darīt, un man pat šķiet, ka nevajadzētu nekur iesaistīties.” Tad vajadzētu Dievam lūgt: “Ja tas ir Tavs prāts, es esmu labprātīgs. Atver man iespējas, sūti uzaicinājumu, lai es saprastu, ka tas nāk no Tevis!” un būt atvērtiem, gataviem atsaukties, kad šis piedāvājums nāks, un es ticu, ka tas nāks. Otra lieta, lai neatrastos šajā pelēkajā zonā, mums ir nepieciešama garīgā atmoda. Par to ir jālūdz. Trešā lieta ir nodošanās. Ja esam gatavi Jēzum Kristum nodot savu dzīvi, tad Viņš mūs pieņems un lietos darbā, kuru pats organizē. Tas ir Jēzus, kurš organizē glābšanas procesu gala laika cilvēkiem. Tā nav kāda draudze, baznīca vai kādi atsevišķi izcili evaņģēlisti, bet gan pats Jēzus Kristus. Vēl viena lieta ir paļauties uz Dievu un ļaut Svētajam Garam vadīt sevi šajos procesos, jo reizēm tie

“Tas ir mūsu uzdevums, pamudinājums – doties lūgšanās gan vienatnē, gan kopā, gan ģimenēs, gan draudzēs, gan lūgšanu konferencēs un lūgt pēc Svētā Gara, lūgt pēc vēlā lietus, kas tad arī izraisīs atmodu.

var būt tādi, kas mums ne pārāk patīk tāpēc, ka tie ir saistīti ar mūsu rakstura veidošanos, un tas vienmēr ir diezgan sāpīgs process. Nav tāda cilvēka, kuru Dievs nevarētu iesaistīt noslēguma darba procesā, šādu cilvēku vienkārši nav.

AV: Kur draudzes padomei vai mācītājam atrast palīdzību, padomu, kā iesaistīt draudzes locekļus kalpošanā?

V. L.: Pirmkārt, es domāju, ka tā nav tikai mācītāja vai draudzes padomes atbildība. Katrā draudzē, lai cik liela vai nelieta tā būtu, ir dažādas kalpošanas, dažādas kalpošanas nodaļas. Tieši tur sākas iespēja uzsākt kalpošanu. Arī es tieši tā sāku – ar jauniešu sabatskolu, ar sabatskolas atklāšanu, dievkalpojuma apmeklētāju sagaidīšanu – dažādām tādām vienkāršām lietām. Tās varbūt atšķirīgas, tomēr galvenais ir labprātība iesaistīties kalpošanā. Un tad redzu te arī draudzes mācītāja un padomes iesaistīšanos – tā jau ir kalpošana ārpus draudzes, kad draudze iet sabiedrībā, kalpo cilvēku vajadzībām. Tas jau ir misijas aicinājums, kurā tiešām var iesaistīties ikviens, jo katrs no mums var atrast kādu vietu, kalpošanu, veidu, kas mūsu sirdij ir tuvāks un atbilst dāvanām, kuras Dievs mums ir devis. Jo es arī saprotu, kā Bibēlē ir teikts, – mums jākalpo saskaņā ar dāvanām, kuras mums ir dotas. Ja mums kādas lietas tik labi nepadodas, tad jālūdz Dievam, lai Viņš mūs vada pie tādas kalpošanas, kur mēs varētu likt lietā Dieva dotās spējas.

Protams, gan mācītājam, gan padomei jālūdz par šo jautājumu – kā ikvienu iesaistīt kalpošanā, kā ikvienam atrast kalpošanas iespēju, piešķirt iespēju gūt prieku no kalpošanas. Kad mācekļi atnesa Jēzum ēdienu, Viņš teica: “Man ir ēdiens, ko ēst, ko jūs nepazīstat.” (Jņ. 4:32) Tā ir Debesu maize, ar kuru dvēsele tiek pabarota, kad atsaucamies aicinājumam, pieņemam aicinājumu un darām labāko, ko spējam un saprotam, darām to no visas sirds, kā Dievam un ne kā cilvēkiem.

Bet, runājot par materiāliem, tad materiāls numurs viens ir manis jau pieminētā grāmatiņa – Alehandro Bujona “Visu draudzes locekļu iesaiste”. Grāmata ir neliela, bet tajā ir pieminētas visas svarīgākās

lietas. Tas ir iedvesmas avots, kurš varētu iedvesmot gan mācītāju, gan draudzes padomi, gan, protams, arī katru draudzes locekli. No sirds iesaku iepazīties ar šīs grāmatas saturu un tās ieteikumus īstenot savā dzīvē un draudzē!

Otra grāmata, kuru es augstu vērtēju, ir Helmuta Haubeila “Solī uz personīgo atmodu. Tikt piepildītam ar Svēto Garu”. Kā jau pieminēju, Svētā Gara loma ir ārkārtīgi liela gan atmodā, gan cilvēku iesaistē, gan kalpošanā, kā arī vadot cilvēkus kalpošanā. Šai grāmatā ļoti vienkārši un saprotamā veidā, shematiski, ar piemēriem ir izskaidrots un parādīts ceļš, kā piedzīvot personīgo garīgo atmodu un kā kļūt par sekmīgiem darbarīkiem Dieva varenajās rokās.

AV: Viens no draudzes locekļu iesaistes veidiem ir mazās grupas. Kāda ir to lielā vērtība?

V. L.: Kā raksta E. Vaita, mazās grupas ir dievišķa metode, tas nav cilvēku izdomājums. Arī Jēzus Kristus veidoja šādu grupu no divpadsmit mācekļiem.

Mūsu praktiskajā draudzes dzīvē tieši mazās grupas ir tās, kur cilvēki izjūt sadraudzību. Sabata dievkalpojums, dažādi svētku dievkalpojumi tie ir brīnišķīgi svētki. Bet ir ikdiena, kurai arī ir vajadzīgs garīgais ietvars, sadraudzība, kopība, Dieva Vārda studijas, liecināšana un daudz kas cits, ko Dieva Gars mūsos ir ielicis. Mazās grupas rada gan garīgo satuvināšanos, gan iedvesmo kalpošanai. Tas ir brīnišķīgs veids, kā iesaistīt jaunus cilvēkus. Jo tieši mazā grupa ir tā, kur cilvēks ienāk mazākā kolektīvā, sajūt Dieva Gara klātbūtni caur klātesošajiem, Gara augļu izpausmes – mīlestību, prieku, mieru, pacietību, laipnību, labprātību, uzticamību, lēnprātību, atturību. Tas cilvēkus iedvesmo, jo bieži vien viņi to ne savā ģimenē, ne darbavietā, ne tuvinieku, draugu tikšanās reizēs neatrod. Mazā grupa ir unikāla Dieva dāvana, tās nozīmi nekad nedrīkstam novērtēt par zemu.

Cits jautājums – kā mēs šīs grupas veidojam, vadām, uzturam. Jāsaprot, ka grupa ir kā dzīvs organisms. Kādi cilvēki atstāj šo grupu, kādi tai pievienojas, tas ir normāli un dabiski. Bet daudz svarīgāk par šīm maiņām, pārmaiņām un sastāva maiņu ir labvēlīgais gars, mīlestības atmosfēra,

pieņemšanas gars. Cilvēkiem jājūtas pieņemtiem neatkarīgi no tā, kādā situācijā vai stāvoklī, tai skaitā garīgajā, viņi tajā brīdī atrodas. Mīlestība, pieņemšana, atvērtība un ļaušana, lai Dievs runā caur Svētajiem Rakstiem, – tas ir ārkārtīgi svarīgi. Centrālā vieta mazajā grupā vienmēr ir Dieva Vārda studijām – lasīšanai, pārdomām, diskusijām, iespējai izteikties un uzdot jautājumus. Līdz ar to notiek kopēja garīga izaugsme.

Arī katrai draudzes nodaļai vajadzētu būt kā šādai mazajai grupai. Gan draudzes padome, gan Jauniešu nodaļa, gan visas pārējās nodaļas, Ceļa meklētāji, Piedzīvojumu meklētāji un citi – tās visas ir sava veida mazās grupas, un tā ir liela svētība, ka šāds Dieva plāns draudzei ir atklāts. Tā ir iespēja iesaistīt jaunus cilvēkus un palīdzēt viņiem sastapt Jēzu, iedraudzēties ar Viņu un izvēlēties sekot Viņam, un turpinājumā arī kalpot Viņam un cilvēkiem.

AV: Kāda ir Sabatskolas nozīme visu draudzes locekļu iesaistīšanā?

V. L.: Tā arī sava veida mazo grupu pieredze. Ir tik nelielas draudzītes, ka visa draudze veido vienu sabatskolas grupu, bet man šķiet, ka nekad nevajadzētu pārsniegt 12 līdz 15 cilvēku robežu sabatskolas klasēs. 15 cilvēki būtu maksimālais skaits, 8 līdz 12 – optimālais. Ja ir vairāk cilvēku, tad vienmēr vajadzētu dalīties grupās.

Sabatskolas nozīme ir ļoti liela! Tās vispirms ir Bībeles studijas. Ja paši nedēļas gaitā lasām, pārdomājam, studējam Dieva Vārdu, tad tēmas, kuras tiek saņemtas no Ģenerālkonferences jeb adventistu pasaules organizācijas, vada mūs sistemātiskās pārdomās, tās ir būtiskas tēmas. Gada laikā ir četras tēmas, divas no tām tiek veltītas kādai no Bībeles grāmatām, konkrētu Svēto Rakstu grāmatu izpētei, otras divas ir ar noteiktu virsmērķi jeb galveno izpētes fokusu, kur kāda izvēlēta tēma tiek pētīta visas Bībeles griezumā, skatījumā uz konkrēto jautājumu. Līdz ar to iesaiste sabatskolā padara sabatu – nedēļas kulmināciju – daudz dzīvāku un ļauj praktiski iesaistīties. Ja dievkalpojumā tiem, kas nekalpo, iesaiste ir ierobežota – tā aprobežojas ar kopējām lūgšanām, kopējām dziesmām un iespēju ziedot Dieva darbam –, tad sabatskola nodrošina

iesaisti un ir mūsu iedvesmas avots, kurš iededzina kalpošanai.

Aplūkotās tēmas ir ļoti dažādas, bet virzībai vienmēr vajadzētu būt praktiskai. Tie sabatskolas skolotāji, kuri nodarbību vada tieši šai virzienā, padara to īpaši vērtīgu. Ja aplūkojam tēmas, domājot, ko tas dod manām personīgajām attiecībām ar Jēzu Kristu, kā tas ietekmē personīgi manu kalpošanu un tuvina mani Dievam un misijai, kuru Dievs vēlas man uzticēt vai ir jau uzticējis, tad sabatskola ir sasniegusi savu mērķi, jo tieši sabatskola ir viens no labākajiem veidiem, kā sagatavot cilvēkus kalpošanai.

AV: Iesaistīšanās kalpošanā ir dziļi bībelisks princips, vai ne tā?

V. L.: Mateja evaņģēlija 25. nodaļa runā par iesaistīšanos un kalpošanu. Iepriekšējā, 24. nodaļa, apraksta zīmes, kuras liecina par Kristus otrās atnākšanas tuvumu. Ir teologi, kuri 25. nodaļu dēvē par 24. nodaļas komentāru, kas pasaka, kā to attiecināt praktiski uz mūsu laiku un mūsu dzīvi.

Pirmā ir līdzība par desmit jaunavām, un tā liecina, cik praktiskas vai nepraktiskas ir šīs jaunavas. Tieši tās piecas, kurām nepietrūka eļļas – kā zinām no Bībeles, eļļa ir Svētā Gara simbols –, tās, kuras bija lūgušas, kaut arī viņas visas iesnaudās un gulēja, bet tieši tās piecas ļāvās Svētā Gara vadībai un piedzīvoja triumfālo ieiešanu kāzu namā un sastapšanos ar līgavaini.

Nākošā līdzība ir par talantiem un to izmantojumu. Tos var izprast dažādi – gan naudas izteiksmē, gan latviski tie ļoti labi sasauca ar talantiem jeb Dieva dāvanām. Vienam tiek iedots viens pods, vienam pieci, vienam divi. Problēma šajā stāstā ir tāda, ka tas, kuram bija viens talants/ pods/ dāvana, to apraka un nelietoja, un kungs ļoti bargi novērtēja viņa izvēli šādā veidā izrīkoties ar uzticēto dāvanu.

Visbeidzot nonākam pie trešās līdzības, kura stāsta par āžiem un avīm un atklāj, ka būtībā visi cilvēki iedalāmi divās kategorijās, un, Kristum nākot, nāk arī atalgojums, par ko Viņš teica: “Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdz ar Mani [...]” (Atkl. 22:12) Mt. 25. nod. lasām: “Tad Ķēniņš sacīs tiem, kas pa labo roku: nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no

pasaules iesākuma. Jo Es biju izsalcis un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju svešinieks un jūs esat Mani uzņēmuši. Es biju plīks un jūs esat Mani apģērbuši; Es biju slims un jūs esat Mani apmeklējuši; Es biju cietumā un jūs esat nākuši pie Manis. Tad taisnie atbildēs Viņam un sacīs: Kungs, kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu un Tevi paēdinājuši? Vai izslāpušu un Tevi dzirdinājuši? Kad mēs esam Tevi redzējuši kā svešinieku un Tevi uzņēmuši? Vai plīku un Tevi apģērbuši? Kad mēs esam Tevi redzējuši slimu vai cietumā un nākuši pie Tevis? Tad Ķēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.” (34.–40. p.) Tad nāk šie paši argumenti attiecībā pret otru grupu, kuri neko nav darījuši. Jautājums ir: “Kāpēc viņi to nav darījuši?” Tāpēc, ka viņi nav pat pamanījuši, viņi nav meklējuši iespējas, viņi nav tām pievērsuši uzmanību, bijuši aizņemti ar citām, it kā svarīgākām, lietām. Kristus novērtē: “[...] ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.” Tas mums atgādina, ka vismazākā labvēlība, iesaistīšanās, labprātība kaut ko darīt citu labā, draudzes labā un Kristus Valstības labā nepaliek neievērota vai nepamanīta. Tas nenozīmē, ka mums vajadzētu kaut kādā veidā izpelnīties vai pielabināties, bet gan to, ka Dievs novērtē mūsu katra vismazāko izmantoto iespēju lietot tās dāvanas, ko Viņš mums ir uzticējis. Tas ir ceļš, lai mēs saņemtu vēl vairāk un varētu kalpot vēl svētīgāk un brīnīšķīgāk, gūt paši lielāku prieku, pagodināt vairāk Dievu un būt par svētību cilvēkiem, kuri meklē un nevar atrast ceļu uz Dieva Valstību.

Lai Dievs mūs svētī, ka mēs katrs gan apzinām dāvanas, kuras Dievs mums ir devis, gan ar prieku tās lietojam, lai mūsu pieredze var iedrošināt apkārtējos un lai aizvien jauni un jauni cilvēki pievienotos aicinājumam kalpot, un lai mēs varētu piedzīvot situāciju, ka visi draudzes locekļi ir iesaistīti kalpošanā Dievam un cilvēkiem.

VISU DRAUDZES LOCEKĻU IESAISTE

Mācekļi rūpējās par savu Skolotāju, tie vēlējās, lai Jēzus paēd, pirms viņi dodas nākamajā ceļojumā. Taču Jēzus viņiem sniedza visai neparastu atbildi: “Mans ēdiens ir darīt Tā gribu, kas Mani sūtījis, un pabeigt Viņa darbu. Vai jūs nesakāt: vēl četri mēneši, tad nāk pļaujamais laiks? – Redziet, Es jums saku: paceliet savas acis un skatiet druvas, jo viņas ir baltas pļaujai.” (Jņ. 4:34–35)

Jēzus atbildē redzamas divas svarīgas lietas. Pirmkārt, Viņš norāda, ka ir svarīgi īstenot Tēva darbu (ražu), bet tikai kā Viņa gribas izpaušmi. Otrkārt, Viņš saka, ka tūrumi jau ir nobrieduši ražai. Nav laika kavēties. Pasaule ir gatava ražas ievākšanai. Ļaudis cieš un izmisīgi meklē savu problēmu risinājumu neskaitāmos viltus veidos, tāpēc viņas un zaudē cerību. Grēks nodarījis lielu postu. Ir pienācis laiks Jēzum atnākt! Tomēr mums jāpabeidz Jēzus uzticētās labās glābšanas vēsts pasludināšana.

Pilnīgi visu draudzes locekļu iesaiste ir Dieva ceļš, kā sagatavot ļaudis un pasauli Kristus otrajai atnākšanai. Redzot pasaules sāpes, mēs nevaram stāvēt dīkā un neko nedarīt. Tūrumi ir gatavi ražas ievākšanai, bet nevar ievākt ražu tur, kur nav iesēta sēkla un iekopti lauki. Evaņģelizācijas sapulces ir brīnišķīgi projekti ražas ievākšanai. Taču, kā var ievākt ražu tur, kur neko neesam iesējuši? Tomēr stādīšana ir jāveic saskaņā ar Tēva gribu. Nekas cits neder. [...]

Viena no visnepatīkamākajām dzīves pieredzēm ir apziņa, ka esi kļūdījies, kaut arī pats biji pārliecināts, ka visu dari pareizi. [...] Neviens nav aklāks par to, kurš atsakās redzēt. Vissliktākais kurluma veids ir atteikšanās dzirdēt. [...] Ir viegli nonākt pie secinājuma, ka esam uz pareizā ceļa, jo katru gadu tiek kristīti tūkstoši jaunu ticīgo un statistika uzrāda draudzes

pieaugumu. Tomēr, apzinot nolūku, kas bija prātā Jēzum tad, kad Viņš mums uzticēja misiju, iespējams, atklāsim skumjo realitāti – mēs veicam to darbu, kas mums cilvēciski šķiet labāks, nevis to, ko mācīja Skolotājs.

Kalna svētrunā Jēzus brīdināja: “Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! – ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu. Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā Vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam daudz brīnumu darījuši? Un tad Es tiem apliecināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis; eita nost no Manis, jūs ļauna darītāji.” (Mat. 7:21–23) Tas ir skumjš godīgu cilvēku stāvokļa apraksts, cilvēku, kuri dara to, ko uzskata par pareizu, bet gala dienā top pazudināti tikai viena iemesla dēļ: viņi nebija darījuši Tēva gribu.

[...] “Kādu misiju Jēzus mums ir devis? Vai mēs īstenojam Tēva gribu? Kāda ir Viņa griba attiecībā uz misiju? [...]”

Vispirms jāsaprot, ka Dievs misiju mums nav uzticējis tādēļ, ka Viņam būtu nepieciešama palīdzība. Viņš ir Dievs. Viņš ir bezgalīgs. Ja Viņš gribētu, evaņģēlijs pasaulē tiktu izplatīts sekundes laikā. Tieši tāpat, kā Viņš israēliešu priekšā pāršķīra Sarkano jūru, Viņš varētu

pāršķelt sarežģītumu jūras, lai ikviena tauta un cilts, valoda un tautība nepastarpināti uzzinātu evaņģēlija vēsti. Reiz Viņš sacīja Zerubābelam: “[...] ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu! [...]” (Cah. 4:6)

Jūs paši sevi krāpjat, ja uzskatāt, ka Dievam ir nepieciešami cilvēki, lai pasludinātu evaņģēliju. Praviešu Gars nepārprotami paziņo, ka “Dievs Savu mērķi – grēcinieku glābšanu – varētu sasniegt arī bez mūsu palīdzības, bet,

lai mums būtu iespēja attīstīt Kristum līdzīgu raksturu, mums jāklūst par Viņa darba līdzdalībniekiem. Lai varētu piedalīties gavilēs par Viņa upura nopelnā atpirtajām dvēselēm, mums jāpiedalās arī to glābšanā”. (E. Vaita. “Laikmetu ilgas” 142. oriģ. lpp.).

Ja būtu jāpasludina vienīgi evaņģēlijs, Dievs spētu to izdarīt arī bez mūsu palīdzības. Taču Viņš ir devis misiju, lai mēs, ticīgie, sludinot evaņģēliju, paši augtu kristīgajā dzīvē.

“Vienīgais veids, kā pieaugt žēlastībā, ir nesavtīgi un tieši darīt to darbu, ko Kristus mums pavēlējis.” (E. Vaita. “Ceļš pie Kristus” 80. oriģ. lpp.) [...]

Kāds ir dievišķais plāns misijas izpildē? [...] Ir acīmredzams, ka Dievam ir Viņa misijas izpildīšanas plāns. Tas nebūtu godīgi, ja Viņš mums būtu devis misiju, bet nebūtu mūs mācījis, kā to piepildīt. Mums nav jāizgudro, ko darīt, jo Viņš to jau ir darījis zināmu. Viņš mums ir mācījis: “Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsīt Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Ap. d. 1:8)

Cilvēkiem ir jābūt lieciniekiem. Dzīvnieki vai priekšmeti nevar liecināt. Liecinieks ir kāds, kurš apliecina to, ko pats ir piedzīvojis. Jānis saka: “Kas no sākuma bija, ko esam dzirdējuši, ko savām acīm esam redzējuši, ko esam skatījuši un mūsu rokas ir aptaustījušas, dzīvības vārdu – dzīvība ir parādījusies, mēs esam redzējuši un apliecinām un pasludinām jums mūžīgo dzīvību, kas bija pie Tēva un mums ir parādījusies.” (1. Jņ. 1:1–2)

Kad Jēzus īsi pirms uzkāpšanas Debesīs Saviem mācekļiem deva uzdevumu, Viņš tiem atgādināja kaut ko, ko bija mācījis pirms krustā sišanas: “Un šis Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks

gals.” (Mat. 24:14) Galvenie šeit ir vārdi “par liecību”. Tā ir ikviena ticīgā daļa. Personiskā liecība, nevis kopējā. Jēzus to viņiem atgādināja pēc augšāmcelšanās un pirms došanās pie Tēva.

Praviešu Gars paskaidro: “Kristus atradās tikai dažus soļus no Debesu troņa, kad Viņš Saviem mācekļiem uzticēja uzdevumu. Uzskatot par misionāriem visus tos, kuri ticēs Viņa Vārdam, Jēzus teica: “Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai.” Tos pavadīja Dieva spēks.” (E. Vaita. “Christian Service”, Washington DC: Review and Herald, 1925, 9. lpp.)

Pievērsiet uzmanību frāzei: “Uzskatot par misionāriem visus tos, kuri ticēs Viņa Vārdam!” Saskaņā ar Kristus vārdiem misija nozīmē ne tikai evaņģēlija pasludināšanu, bet arī “uzskatīt par misionāriem tos, kuri tic Viņa Vārdam”.

[..] Viena no pirmajām lietām, kuru Dievs māca par misijas piepildīšanu, ir šāda: pastāv plāns, saskaņā ar kuru cilvēki tiek iesaistīti darboties savu līdzcilvēku labā. Bez cilvēku iesaistīšanās misija nav pilnīgi istenojama. Šī iesaistīšanās var būt kolektīva, tomēr vairāk tā ir individuāla.

“Savas kalpošanas laikā Jēzus pastāvīgi atgādināja mācekļiem, ka tiem jābūt vienotiem ar Viņu darbā, atbrīvojot pasauli no grēka verdzības. Izsūtot divpadsmit vīrus un vēlāk septiņdesmit, lai sludinātu par Dieva valstību, Viņš mācīja, ka to pienākums ir atklāt citiem atziņas, kuras Viņš tiem bija darījis zināmas. Visas Savas darbības laikā Kristus tos bija gatavojis individuālam darbam, lai viņu skaitam palielinoties, tie izklistu un aizsniegtu pat visattālākos zemes nostūrus. Tāds bija arī Viņa pēdējais mācekļiem dots novēlējums – lai tie uzticīgi sniegtu pasaulei priecīgo pestīšanas vēsti.” (E. Vaita. “Apustuļu darbi” 32. oriģ. lpp.)

Šajā citātā ietvertas trīs galvenās domas. Pirmkārt, “visas Savas darbības laikā Kristus tos bija gatavojis individuālam darbam”. Otrkārt, “viņu skaitam palielinoties”, to darbība paplašinātos, un, treškārt, šis darbs “aizsniegtu pat visattālākos zemes nostūrus”. [..]

No bībeliskā skatpunkta Dieva uzticētā misija Viņa draudzei nav

tikai kopīga misija, tai nepieciešama ikviena ticīgā piedalīšanās. Jēzus nekad nav attēlojis Savas draudzes misiju kā tikai dažu draudzes locekļu darbu. Ikviens evaņģelizācijas plāns, kurš ticīgajiem liek tikai vērot, nav Viņa plāns. Tā Dievs nedarbojas. Skolotājs skaidri mācīja: “Tas ir, kā kad kāds cilvēks aizceļodams atstāja savu namu un deva saviem kalpiem visu varu, ikkatram savu darbu, un pavēlēja durvju sargam būt nomodā.” (Marka 13:34)

Doma ir vienkārša – Tas Kungs deva “ikkatram savu darbu”. Šis darbs nav paveicams no attāluma vai izmantojot aizvietotāju. Nav ne mazākās iespējas, ka es varētu kādam samaksāt, lai viņš izdara darbu, kas bija uzticēts man.

“Ikvienam ir piešķirts darbs, un neviens nevar aizvietot otru. Ikvienam ir misija ar brīnišķīgu nozīmi, kuru nevar atņemt vai ignorēt, jo tās piepildījums ietver dvēseles labklājību, bet tās noraidīšana ir pazudināšana tam, par kuru Kristus ir miris.” (E. Vaita. “Christian Service” 10. lpp.) Tā ir brīnišķīga doma! Mēs rakstām daudz grāmatu un neskaitāmas svētrunas par to. Taču, kad sākam darboties, aizmirstam Skolotāja mācību. Mēs labāk lūkojamies apkārt pēc vieglākās, lētākās vai produktīvākās metodes. Un nekas mūs neapmierina. Mēs meklējam “vismūsdienuīgāko metodi” un ignorējam dievišķo padomu: “Katram Savas žēlastības paudējam Kungs noteica kādu darbu citu labā. Ikvienam no mums individuāli jāiedegas darba kvēlē, atsaucoties ar vārdiem: “[..] Redzi, es esmu še, sūti mani.” (Jes. 6:8) Uz visiem gulstas atbildība: uz Vārda sludinātāju, uz mūsu misionāri, uz kristīgu ārstu, uz katru kristieti neatkarīgi no tā, vai viņš ir komersants vai lauksaimnieks, izglītots speciālists vai amatnieks. Mūsu pienākums ir atklāt cilvēkiem viņu pestīšanas evaņģēliju. Ikvienam pasākumam, kurā piedalāmies, jābūt līdzeklim šī mērķa sasniegšanai.” (E. Vaita. “Kristus dziedinošā kalpošana” 148. oriģ. lpp.)

Palūkojies uz vārdiem “ikvienam”, “katram”, “uz visiem”! Šī doma nav pausta vienreiz vien. Praviešu Gars to atkārtoti atkal un atkal. Misija nav tikai kolektīva, tā ir arī individuāla.

“Dievs sagaida personisku kalpošanu no ikkatra, kuram Viņš uzticējis šim laikam dotās patiesības atziņu. Ne visi var doties misijā uz ārzemēm, bet visi var būt misionāri mājās – savā ģimenē un pie kaimiņiem.” Neviens nedrīkst palikt malā vai paturēt pārliecību, ka kāds cits izpildīs viņam uzticēto misiju, tikai tādēļ, ka viņš pats atbalsta to finansiāli. “Ikvienam kristietim ir uzticēts noteikts darbs.” [..]

Ikviena ticīgā iesaistīšanās piepildītu misiju, un, “viņu skaitam pieaugot, to darbs paplašinātos”. Atslēgvārdi šeit ir “pieaugot” un “paplašinātos”. Abi ietver izplešanos, pavairošanos un skaitu. Iedvesmotā rakstniece nebija pieminēt skaitlisko izaugsmi. Viņa saka: “Ja katrs septītās dienas adventists būtu padarījis savu darba daļu, ticīgo skaits tagad būtu daudz lielāks.” (E. Vaita. “Liecības draudzei” 9. sēj., 25. oriģ. lpp.) Respektīvi, skaits rodas no sekošanas dievišķajam padomam un ikviena draudzes locekļa iesaistīšanās misijā – “Ja katrs septītās dienas adventists būtu padarījis savu darba daļu”!

Skaits nevar būt motivējošais faktors misijas piepildīšanā, tas vienkārši ir rezultāts brīnišķīgam notikumam ikviena ticīgā dzīvē. Skaits nav kaut kas ārpus bībeliskās mācības. Bībelē ir daudz skaitļu jau kopš Vecās Derības laika, kad Israēls pameta Ēģipti – “Israēla bērni devās ceļā kājām no Ramzesas uz Sukotu, kādi seši simti tūkstošu vīru bez bērniem.” (2. Moz. 12:37) Skaitļi mūs pavada, arī ejot cauri Vasarsvētku piedzīvojumam: “Kas viņa vārdus uzņēma, tos kristīja, un tanī dienā tiem pievienojās ap trīs tūkstoši dvēseļu.” (Ap. d. 2:41) Pat Debesīs mēs redzam skaitļus: “Tad es redzēju, un raugi: Jērs stāvēja uz Ciānas kalna un līdz ar Viņu simts četrdesmit četri tūkstoši to, kam Viņa Vārds un Viņa Tēva Vārds bija rakstīts uz viņu pierēm.” (Atkl. 14:1); “Pēc tam es redzēju, un raugi: liels pulks, ko saskaitīt neviens nevarēja, no visām tautām, no ciltīm, tautībām un valodām stāvēja goda krēsla priekšā un Jēra priekšā, apģērbti baltās drēbēs un ar palmu zariem rokās.” (Atkl. 7:9)

Jā, skaits ir nepieciešams! Ne kā iedvesmas vai motivācijas avots, bet gan kā lielums, ko var izvērtēt. Skaitļi

var nebūt pats labākais indikators, bet neviens vēl nav izgudrojis neko labāku. Ja jūs man stāstītu, ka esat zaudējuši svaru, tad loģiski būtu jautāt, cik daudz kilogramu

esat nometuši. Ja jūs apgalvotu, ka esat paaugušies, tad jautājums būtu – par cik centimetriem.

Praviešu Gars māca: “Tesalonikas ticīgie bija patiesi misionāri [..]. Viņu pasludinātās patiesības mantoja sirdis, un ticīgo skaitam pievienojās jaunas dvēseles.” (E. Vaita. “Apustuļu darbi” 256. oriģ. lpp.) Kā varam zināt, ka tesalonikieši bija patiesi misionāri? Tādēļ, ka ticīgo skaitam tika pievienotas jaunas dvēseles. Pasludināt, ka viņi bijuši patiesi misionāri, neminot ticīgo skaita pieaugumu, būtu kā apgalvot kaut ko bez pierādījumiem.

Mūsu draudzes vēstures iesākumā Tā Kunga kalpone sacīja: “Septītās dienas adventistiem ir sekmes, tie ir dubultojuši savu skaitu, dibinājuši misijas un pacēluši patiesības karogu zemes tumšajās vietās, taču tagad darbs noris gausāk, nekā Dievs to būtu gribējis.” (E. Vaita. “Christian Service” 97. lpp.) Kā viņa zināja, ka adventistiem ir sekmes? Tā, ka tie bija dubultojuši savu skaitu. Taču skaitu nekad nedrīkst izmantot kā iedvesmas avotu vai iemeslu spiediena izdarīšanai. To nedrīkst izmantot kā salīdzinājumu, lai “pierādītu”, kurš ir labāks. Ja savā darbībā sekojam Jēzum, tad izšķiroša nozīme nav skaitam, bet gan faktam, ka mēs sagatavojam ļaudis sastapties ar Jēzu.

[..] Elena Vaita savu 19. gadsimta beigās izteikto domu pauž pavisam skaidri [..]: “Ja ikviens no jums būtu dzīvs misionārs, tad šī laika patiesības vēsts ātri tiktu pasludināta visās zemēs, visām tautām, tautībām un valodām.” (E. Vaita. “Christian Service” 9. lpp) Ievērojiet, ka darba pabeigšanas noslēpums ietverts vārdos “ja ikviens no jums”. Citiem vārdiem sakot, ikvienam ticīgajam ir jābūt “dzīvam misionāram”.

Reiz kāds draudzes loceklis man jautāja, kāds ir draudzes plāns misijas pabeigšanai, jo viņam šķita, ka mēs “klīstam tuksnesī līdzīgi Israēlam”. Šis cilvēks uzskatīja, ka mums jāvelta lielāka uzmanība sociālajiem tīkliem un tehnoloģijām. Domāju, ka tas ir pareizi. Mums jāizmanto jebkuri

pieejamie līdzekļi, tomēr nedrīkstam aizmirst ikkatru ticīgā individuālo darbību, uzmeklējot cilvēkus un vedot tos pie Jēzus. Personiskajai liecībai piemīt daudz lielāks iespaids, nekā spējam iztēloties.

“No brīža, kad kāds cilvēks kļūst par Dieva bērnu, tam jāuzskata sevi par locekli ķēdē, kas nolaista pasaules glābšanai, un, vienotam ar Kristu Viņa žēlastības plānā, jāiet kopā ar Viņu meklēt un glābt pazudušos.” (E. Vaita. “Kristus dziedinošā kalpošana” 105. oriģ. lpp.) Doma par ķēdi ir neparasta. Pēc Kristus prāta, ikvienam ir jāmeklē nākamais, un tad nākamie divi dara to pašu. Tas nozīmē, ka pieaugums nenotiek ar pievienošanu, bet gan ar pavairošanu vai ģeometrisku progresiju. Ja mēs ņemtu divus miljonus septītās dienas adventistu no visiem 20 miljoniem adventistu pasaulē un ikvienu no tiem uzaicinātu atvest vienu cilvēku pie Kristus, un ikviens jaunais ticīgais darītu to pašu, tad jau pēc 12 gadiem mēs sasniegtu septiņus miljardus, kas atbilst pašlaik uz šīs

planētas dzīvojošo cilvēku skaitam. Mēs maldāmies, ja nenovērtējam personiskās liecības iespējas, potenciālu un efektivitāti. Tai ir vēl lielāks spēks nekā šūnu pavairošanās vai atomu pievilkšanās spēkam.

“Ir jāorganizē jaunas draudzes un jāveido plāni darbam, kas būtu jāveic jaundibināto draudžu locekļiem. Evaņģēlija misijas darbam jāiziet ārpus draudzes un jāiekaro jaunas teritorijas, paplašinot jau iekoptās vīna kalna platības. Loks jāpaplašina tikmēr, kamēr tas ieskauj visu pasauli.” (E. Vaita. “Evaņģelizācija” 19. oriģ. lpp.) Ievērojiet, ja ikviens draudzes loceklis būtu iekļauts misijā un ja katra draudze plānotu, kā iesaistīt ikvienu ticīgo, tad loks paplašinātos pa visu pasauli.

(Šis ir fragments no grāmatas A. Bujons. “Visu draudzes locekļu iesaiste”. Rīga: Patmos, 2021. Grāmatu iespējams iegādāties izdevniecības “Patmos” grāmatu centrā Baznīcas ielā 12a un www.patmos.lv)

Alejandro Bujons

VISU DRAUDZES LOCEKĻU IESAISTE

**VISU DRAUDZES
LOCEKĻU IESAISTE**

MIKS MOŽEIKO:

“Dievs ikvienai cilvēka miesas daļai, orgānam vai elementam, pat visniecīgākajam, ir piešķīris kādu funkciju un būtību, nolūku un mērķi. Tas nozīmē, ka nav tāda orgāna cilvēka miesā, kurš pilnīgi neko nedarītu, kurš vienkārši tur atrastos un eksistētu tāpat, no sevis vien.

Pāvila vēstulē romiešiem, 12. nodaļas 4. un 5. pantā, lasām šādus vārdus: “Jo kā mums vienā miesā ir daudz locekļu, bet ne visiem locekļiem ir vienāds uzdevums, tāpat mēs daudzi kopā esam viena miesa Kristū, bet savā starpā visi esam locekļi.” Pāvils draudzi salīdzina ar cilvēka miesu, sakot, ka arī katram draudzes loceklim no Kristus ir uzticēts savs personīgi veicams pienākums un atbildība atbilstoši viņa talantiem, spējām, Gara dāvanām. Šeit es vēlos vēlreiz uzsvērt vārdu “katram”, jo, ja cilvēka miesā nav tāda orgāna, kurš neizpilda pilnīgi nekādu funkciju, un ja draudzes kolektīvs ir salīdzināts ar cilvēka miesu, tad arī draudzē visiem tās piederošajiem locekļiem ir jāveic kāds konkrēts uzdevums.

It kā vienkārša, pamanāma un viegli uztverama atziņa. Tad kāpēc teju katrā draudzes kopienā ir daļa locekļu, kuri sevi nav piesaistījuši regulāram, viņu spējām un talantiem atbilstošam, uz iekšu un āru vērstam misijas darbam? Ja kāda ekstremitāte nefunkcionē, tad cilvēka miesa kļūst neveselīga. Šādus cilvēkus varētu dēvēt par “labdabīgiem audzējiem”, jo it kā nekas slikts miesai netiek nodarīts, bet tajā pašā laikā arī nekas noderīgs un labs. Šī problēma ir sasniegusi pietiekamu mērogu, lai Ģenerālkonference nāktu klajā ar vairākiem gadiem paredzētu un visas pasaules draudzes aptverošu rīcības plānu “Visu draudzes locekļu iesaiste”. Nedaudz pasmaidīt liek tas, ka šī programma un sauklis tiek pasniegts tik revolucionārā veidā – it kā ticīgais par to, ka draudzes misijas darbā pēc savas varēšanas jāiesaistās ikvienam, iepriekš neko nebūtu dzirdējis.

Man kā topošajam mācītājam un draudzes ganam ir uzticēts uzdevums šo ideju un bibēlisko mācību īstenot praksē vietā, kur šobrīd kalpoju. Šis princips – visu draudzes locekļu iesaiste un nodošanās – ir atslēga aptverošam un sistemātiskam misijas darbam. Lai aizsniegtu pilsētas iedzīvotājus ar vēsti un aicinājumu sekot Jēzum, ir jād darbojas visiem vienotā komandā. Tikai Dievs var

pamudināt uz to katru draudzes locekli. Tikai Dievs var katru aprīkot ar nepieciešamo spēku. Tikai Dievs var dot reālas idejas un plānus, jo cilvēka augstākais domu lidojums Dieva acīs var izskatīties kā “pupu mizas” jeb niecība. Tāpēc mans un manis pārstāvētās draudzes sākotnējais rīcības solis ir pēc šī visa dedzīgi lūgt, veidojot kopējus iknedēļas lūgšanu brīžus. It īpaši tur, kur mīt draudzes locekļu cilvēcīgais nespēks un cienījamais vecums, varenī atklājas Dieva spēks (2. Kor. 12:9). Paralēli lūgšanām mēs arī kopīgi plānojam lasīt nesen izdoto grāmatu “Visu draudzes locekļu iesaiste”, ticot, ka caur to Dievs uz mums runās un dos dievišķi inspirētas idejas, darbības virzienus.

Laiks rādīs, kā viss sekmēsies un ritēs uz priekšu. Sākotnēji plāns jau ir vienkāršs, tomēr mēs tam pieiesim ar stipru ticību un nepagurstoši, cerot, ka tas nesīs lielus rezultātus. Atcerieties, ko Jēzus teica Mateja evaņģēlija 20. nodaļā atrodamajā līdzībā par vienpadsmitās stundas strādniekiem – ikkatrs par nesavtīgi ieguldītajām pūlēm misijas darbā saņem vienādu mūžīgi nevīstošo atalgojumu. Svētīga būs žēlastības atmaksa tiem, kas Dieva labā strādājuši ticības un mīlestības vienkāršībā.”

ALBERTS TRUCIS:

“Visu draudzes locekļu iesaistīšanās Dieva darbā ir kaut kas pavisam vienkāršs un dabīgs tad, kad visi locekļi (tai skaitā mācītājs) uztur personīgas un dinamiskas attiecības ar Dievu. Debesu Tēva nemainīgais redzējums uz draudzi atklāts Jēzus liecībā (praviešu rakstos) kā pirms 3400 gadiem, tā pirms 124 gadiem: “Ja jūs uzklaussit Manu balsi un turēsiet Manu derību, tad jūs Man būsit par īpašumu visu tautu vidū, jo Man pieder visa pasaule. Un jūs būsit Man par priesteru un ķēniņu valsti un par svētu tautu. Šos vārdus tev būs teikt Israēla bērniem.” (2. Moz. 19:5, 6) “Ikviens patiess mācekļis Dieva valstībā piedzimst kā misionārs. Kas dzer no dzīvā ūdens, kļūst par dzīvības avotu. Saņēmējs kļūst par devēju.” (E. Vaita. “Laikmetu ilgas”, 19. nod. “Pie Jēkaba akas”)

Arī ar mani tā notika, kad 15 gadu vecumā uzsāku personīgos svētbrīžus. Jo vairāk noticēju, cik kalpojošs ir Dievs, jo vairāk iesaistījos kalpošanā Viņam un apkārtējiem.

Viena nopietnāka izvēle bija jāizdara vidusskolā. Pēc stundām gribējās visur kur iesaistīties, bet sapratu, ka visam nepietiek laika. Izvēlējos, ka atteikšos no līdzšinējās darbības novada jauniešu domē, lai būtu laiks organizēt mazo grupu jauniešiem, uz kuru varam aicināt savus draugus. Nekad nenožēlošu šo izvēli, jo tieši šajā mazajā grupā (kur gan lielākoties tikāmies tikai trijātā), pārrunājot Jēzus nāvi, pirmo reizi aptvēru, cik daudz Viņš manis dēļ bija gatavs atdot, tā palīdzēja man ieraudzīt Dievu darbojamies manā ikdienā un stiprināja nepatīties domāt un aizlūgt par citiem. Dievs deva arī dažādas citas iespējas Viņam kalpot, kuras ar prieku izmantoju,

līdz, pabeidzot vidusskolu, bija jāizdara izvēle – ko darīt tālāk.

Klausoties, ko runā cilvēki apkārt, un skatoties iedvesmojošus TV raidījumus, mani bija izveidojies dzīves sapnis – mācīties kādā no pasaules labākajām universitātēm un līdz 20 gadu vecumam jau uzsākt veiksmīgu biznesu, lai varētu ceļot pa visu pasauli un iedvesmot jauniešus uz kaut ko labu. Es gan neuzdrošinājos par to runāt, jo doma vien – kā es varētu to panākt – radīja satraukumu. Jautāju Dievam: “Ko Tu gribi, lai es daru nākotnē? Kur man doties studēt?” Viņš atbildēja. Domāju, kādi darbi man dzīvē ir sagādājuši vislielāko prieku. Nāca prātā reizes, kad mēs ar Ceļa meklētājiem apciemojām vecos draudzes locekļus un dāvinājām viņiem sveicienus no draudzes, un dziedājām, kad misijas ceļojumā Zambijā Dievs mani lietoja, lai daudzus aizskartu ar evaņģēliju,

un citas reizes, ko vienā vārdā var nosaukt par kalpošanu. Gluži kā E. Vaitas grāmatā “Audzināšana”, kuru tajā laikā pētīju, nodaļā “Mūžības skola” rakstīts: “Mūsu dzīvē šeit, lai gan tā ir pārejoša, grēka ierobežota, vislielākais prieks un visaugstākā audzināšana ir kalpošanā.” Un šī patiesība turpinās: “Un nākotnes stāvoklī, cilvēciņas robežu nesaistītā, vislielākais prieks un visaugstākā izglītība tiks atrasta kalpošanā.”

“Tēvs, nākotnē es gribu kalpot!” es Viņam teicu. “Bet kādā veidā?” (Mans prāts tika tā “pārstādīts”, ka par savu dzīves sapni atcerējos tikai pēc pusotra gada un biju patiesi laimīgs, ka visas manas patiesās ilgas ir piepildījušās, tikai citādāk un daudz labāk nekā varēju sapņot.)

Vienu es zināju – negribu kļūt par mācītāju. Draudžu savienība mani aicināja par Bībeles strādnieku, un es ar prieku iesaistījos draudzes misijā. Kopš brīža, kad pēc diviem gadiem biju gatavs pieņemt domu, ka mani varētu aicināt mācītāja kalpošanā, un kad tā arī notika, mani ir pavadījušas ilgas – kaut katrs manas draudzes loceklis varētu dzīvot tajā priekā, ko sniedz kalpošana. Kad ar sievu katru nedēļu lūdzam par draudzes locekļiem, mūsu lūgšana, tāpat kā Jēzus lūgšana, ir – lai Dievs viņu un viņu, un viņu veido par misionāru.

Kā mūsu Talsu draudzei iet ar visu locekļu iesaistīšanos kalpošanā? No sarakstā esošajiem 165 draudzes locekļiem 39 ir kāda draudzes uzticēta atbildība draudzē. Šādi organizētam kalpošanas darbam vēl pieskaršos, tomēr svarīgākais rādītājs ir locekļu skaits, kuri sevi apzinās par misionāriem. Viņu domāšanas veids ir atšķirīgs no pasaules domu ceļiem, viņi apzinās, ka ir Kristus līdzstrādnieki, kuriem uzticēts nest Dieva mīlestības rakstura atklāsmi ar pēdējo brīdinājuma vēsti bojā ejošai pasaulei. Tie ir locekļi, kas savā darbā, mājās un citā saskarsmē ar cilvēkiem individuāli liecina un, kas ir galvenais, cīnās lūgšanās par viņiem. Ticu, ka šis skaitlis ir nedaudz lielāks, jo patiesais prieks ir, piemēram, par mūsu un brāli, kuri par spīti dzīves grūtībām pastāvīgi pasūta arvien jaunas grāmatas, lai dāvinātu draugiem un paziņām, kas iepazīti ārstniecības iestādēs, par māsām, kuras ik pa laikam aicina

nākt palīgā aizlūgšanās par saviem ģimenes locekļiem un draugiem, par brāļiem, kuri mācās noturēt ģimenē svētbrīžus.

Jo vairāk iepazīstu savus draudzes locekļus, jo vairāk mana sirds lūst par kristīgo mīlestību, ar ko Viņi mācās kalpot apkārtējiem, un par to, kā Dievs viņus lieto. Citreiz man šķiet, ka tas noteikti pārspēj manu ticību.

Vasarā mums bija divas kristības. Vienās no tām ieguvām mūsu, kurai cita mūsu māsa 6 gadus bija pasniegusi Bībeles stundas, mēģinājusi rast atbildes uz visiem jautājumiem, kas rodas, pašam lasot Biblii. Izrādījās, ka jaunā māsa bija atbilde arī uz mūsu vairāku gadu lūgšanām, lai Dievs dotu kādu, kurš varētu kalpot ar sociāliem tīkliem! Cik vien ir viņas spējas, viņa jau ir iesaistījusies dažās kalpošanās un daudziem, bet visvairāk varbūt man, bijusi par iedvesmu. Otrās kristības sirds derību ar Jēzu slēdza jaunietis, kura vectēvu mūsu draudzes brālis bija uzrunājis pie savas lauku mājas, noliekot malā darbus un sirsnīgi parunājoties ar kaimiņu. Sētās Vārda sēklas pēc 14 gadiem uzplauka arī mazdēla un viņa draudzenes sirdī. Izrādījās, ka jaunais brālis bija arī ātra atbilde uz manām lūgšanām pēc kāda, kurš varētu palīdzēt pie tehnikas dievkalpojuma, un viņi abi ir kā atbilde uz manu lūgšanu pēc kāda, kuram sirdī degtu kalpošana

tuvējā pansionātā! Slava Dievam par Viņa darbu pie cilvēku sirds!

Tomēr Jēzus mums ir atklājis konkrētākus aspektus par organizētu darbu, kas mums jāveic. Grāmatā “Evaņģēlija kalpi” teikts: “Sludinātajam nav jādomā, ka viņam vienam pašam ir pienākums runāt, darboties un lūgt; viņam katrā draudzē jāaudzina palīgi. Lai draudzes locekļi pārmaiņus vada sanāksmes un notur Bībeles lasījumus; tā darot, tiks lietoti viņiem no Dieva piešķirtie talanti un tajā pašā laikā tie apgūs prasmi darboties kā darbinieki.

Zināmā mērā draudzes gans līdzinās strādnieku brigādes priekšniekam vai kuģa komandas kapteinim. Viņam jāraugās, lai tam padotie cilvēki nekavējoties un precīzi izpildītu katrs savu pienākumu, un tikai galējas nepieciešamības gadījumā tam jāizpilda kādi sīki darbiņi.” (197. oriģ. lpp.)

Kopā ar sievu mācāmies to darīt Talsos, un esmu pateicīgs, ka draudze ir tik atsaucīga un pat noilgojusies pēc kāda, kurš organizētu, lai viņi varētu kalpot savās vietās, iesaistīties un atbalstīt. Ir daži, kuri gatavi mācīties pasniegt Bībeles stundas vai tās jau pasniegt, daži aizrauti literatūras evaņģelizācijā, labdarības koordinēšanā, darbā ar bērniem, mūzikā vai draudzkopībā. Aizgājušajā draudzes stundā

izvirzījām vīziju mūsu draudzei 2022./ 2023. gadam – dzīva draudze, kura pieaug savstarpējā sadraudzībā un vērš to uz āru Talsu novadā. Tāpēc vēlos vēl izcelt to, kam pašlaik veltām savas lielākās pūles. Tā ir mazo grupu izveidošana Talsu novadā. Oktobra beigās plānojam uzsākt 4 mazās grupas, bet pašlaik tiekamies ar vadītājiem un viņu palīgiem vienā mazajā grupā, lai paši izgaršotu pieņemšanu, atklātību, rūpes, konfidencialitāti un izaugsmi,

ko sniedz tieši mazās grupas. Tā ir un būs vide, kurā veidoties arvien jauniem vadītājiem, kur pievienoties jauniem meklētājiem un kur arvien vairāk locekļu var atklāt savus talantus.

Lūdziet par mums un atsaucieties Jēzus aicinājumiem! Tas ir labākais, kas ar jums jebkad var notikt!

Noslēgumā pēdējais iemesls, kāpēc mana sirds tik ļoti deg, lai arvien vairāk locekļu iesaistītos kalpošanā. Es ilgojos pēc Svētā Gara izliešanās

vēlīnā lietuvā veidā, lai darbs var tikt pabeigts un mēs beidzot varam satikt Jēzu un doties Mājās. “Kad mēs atklāsim dziļu, sirsnīgu nodošanos kalpošanai Kristum, Dievs šo faktu apstiprinās ar bagātīgu Svētā Gara izliešanu, bet tas nenotiks tik ilgi, kamēr lielākā draudzes daļa nebūs kļuvusi par Dieva līdzstrādniekiem.” (E. Vaita. “Pēdējo dienu notikumi” 193. oriģ. lpp.) Maranata!”

MAZĀS GRUPAS

Viens no brīnišķīgākajiem un sekmīgākajiem veidiem, kā iesaistīties draudzes dzīvē un kalpošanā, ir dalība mazajā jeb mājas grupā. Kas ir šī grupa un cik liela ir mazo grupu nozīme, stāsta Rīgas 1. draudzes vecākais Valdis Zelčs, kurš uzņēmies mazo grupu jeb, kā 1. draudzē tās dēvē, izaugsmes grupu koordinators pienākumus, savukārt pieredzē par šo grupu vērtību dalījušies grupu dalībnieki – Irita, Zane, Ernests un Jānis.

Valdis Zelčs –
Rīgas 1. draudzes
izaugsmes grupu
koordinators

Sensenos laikos viens no maniem draugiem ļoti vēlējās sākt mazo grupu Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Tā kā es neesmu ekstraverts un man vislabāk patīk garīgi augt, vienatnē lasot grāmatas, drauga piedāvājums man nelikās īpaši vilinošs. Bet viņš bija neatlaidīgs, es pievienojos, un baznīcas tornītī sākām mazo grupu.

Sākumā bijām kādi 5–6 cilvēki, tikāmies reizi nedēļā, kopā dziedājām, ēdām, pētījām Biblii, runājām par aicinājumiem, ar kādiem katrs no mums saskārās, un viens par otru lūdzām. Pirmajā laikā mūsu grupu vērtēju kā kaut ko mazsvarīgu, bet, jo vairāk tikāmies, jo vairāk es jutu, kā pieaug mana un arī draugu dedzība par Dievu un kā mainās mans vērtējums. Ar laiku grupai pievienojās mūsu draugi, kas vēl nepazina Dievu. Palīdzot draugiem tuvoties Dievam, mēs paši tikām bagātīgi atveldzēti un stiprināti.

Pirms diviem gadiem mani aicināja 1. draudzē attīstīt mazās grupas. Es sāku lasīt un klausīties par

mazajām grupām, mājas grupām, izaugsmes grupām, šūnu grupām, dzīvības grupām, klasēm, sapulcēm, konventiļiem, bandām utt., kā nu katra draudze un gadsimts grupas nosauca. Pētot kristiešu pulcēšanās vēsturi cauri gadsimtiem un dažādu mūsdienu draudžu pieredzes stāstus, ieraudzīju, ka draudzes locekļu “garīgā temperatūra”, kā arī draudzes skaitliskais pieaugums ir proporcionāls tam, cik daudz draudzes locekļi tiek mazajās grupās ārpus dievkalpojumiem. Jo vairāk draudzē ir mazu grupiņu, jo “karstāka” ir draudzes locekļu vēlme staigāt ik brīdi kopā ar Kristu un iepazīstināt apkārtējos ar dārgo Draugu. Kāds pieredzējis adventistu mācītājs Deivids Ašeriks pat izteicās – ja viņam būtu jāizvēlas starp dievkalpojumu savā lielajā Austrālijas draudzē un iknedēļas izaugsmes grupu, viņš labāk gribētu, lai draudzes locekļi apmeklētu iknedēļas izaugsmes grupu, jo tur viņi var iegūt to, ko dievkalpojumā iegūt nav iespējams.

Mācoties no citiem un pielāgojot dažādas idejas mūsu apstākļiem, radās Izaugsmes grupu (IG) sistēma. Daži no principiem, uz kuriem balstās mūsu sistēma:

IG ir iespējams mācīties gan Biblii, gan citas intereses. Piemēram, mācīties dārzkopību, gatavot ēst, improvizēt, fotografēt, kļūt par labāku pāri, māmiņu utt. Grupu tēmas nenosaka draudzes vadītāji, bet draudzes locekļi paši izvēlas, kādas tēmas vēlas vadīt, un tad savu grupiņu tikai saskaņo ar draudzes vadību, kas tālāk to iekļauj lielajā IG sarakstā.

IG ir sākums un gals. Gan IG vadītājs, gan dalībnieki zina, ka grupa beigsies pēc 10–12 nedēļām, pēc tam būs pārtraukums, tad jaunu grupu veidošana un reklamēšana, un pēc tam atkal sāksies jauns IG semestris.

Dažas priekšrocības grupām ar termiņu:

1) cilvēkiem ir vieglāk uzņemties īstermiņa saistības,

2) starp semestriem ir laiks koncentrētai reklāmai un iespēja dalībniekiem pieteikties,

3) jauniem dalībniekiem ir vieglāk pievienoties, ja visi sāk vienlaicīgi,

4) vairāk izvēles iespēju – katru semestri jaunas studiju tēmas,

5) grupas pielāgotas akadēmiskajam kalendāram – rudens semestris: oktobris–decembris, pavasara semestris: februāris–aprīlis,

6) izaugsme notiek cikliski. Līdzīgi kā darba nedēļai seko sabats, aktīvam IG semestrim (kas notiek paralēli vēl skolas semestrim) seko laiks atpūtai un refleksijai,

7) IG vislabāk kalpo tam, lai iepazītos un veidotu jaunas draudzības, tām nav mērķis izveidot starp dalībniekiem dziļas, personīgas attiecības. Iespējams, ka starp kādiem dalībniekiem ilgākā laikā, un visticamāk ārpus grupas, izveidosies ciešas, dziļas draudzības, bet tas nav grupiņu mērķis. Tādēļ grupās nevajag radīt iespaidu, ka visiem ir pilnībā jāatveras un jāstāsta personīgas lietas,

8) ja vēlamies iesaistīt lielāko daļu draudzes IG, tad draudze koncentrējas tikai uz diviem virzieniem: a) iknedēļas dievkalpojums, b) izaugsmes grupas. Visi citi pasākumi tiek darīti vai nu caur IG (piem., nevis vīru pasākums, bet vīru IG, nevis veselības semināri, bet veselības IG utt.), vai arī notiek starplaikā starp IG semestriem,

9) vieglāka – viena soļa – pieteikšanās palielinās to cilvēku skaitu, kas pieteiksies grupām. Mūsdienā cilvēki ir pieraduši pie *ātri un vienkārši*. Jo sarežģītāka būs pieteikšanās, jo lielāku gribasspēku tā prasīs. Tāpēc mums ir vairāki veidi, kā cilvēki var pieteikties, un, līdzko viņi ir iesnieguši pieteikumu, viņiem nekas vairāk nav jādara, IG vadītāji ar viņiem sazinās,

10) IG vadītājiem jācenšas sev piesaistīt palīgi, kas nākotnē varētu paši kļūt par IG vadītājiem. Vecie vadītāji izaudzina jaunos vadītājus šādā 4 soļu secībā: a) es daru, tu skaties, b) es daru, tu palīdzi, c) tu dari, es palīdzu, d) tu dari, es aplaudēju.

Šis rudens semestris ir tikai trešais, kopš šādu sistēmu sākām ieviest. Ar katru semestri priecājamies par jauniem cilvēkiem grupās, kā arī turpinām izgudrot un pilnveidoties. Lai arī Tevi, dārgais lasītāj, mūsu pieredze iedvesmo attīstīt grupiņas savā draudzē!

ERNESTS KĀLIS:

“Pirms pievienojos adventistiem, apmeklēju lielu katoļu draudzi. Kaut arī tajā skanēja jauks muzikāls pavadījums un tika teiktas svētrunas, tomēr mani neatstāja tāda bezpersoniska sajūta, it kā es būtu kā zobratīņš kaut kādā noteiktā rituālā. Lielajā ļaužu pulī pietrūka tuvības un personiska kontakta. Baznīcā, raugoties uz stingri noteiktajiem rituāliem, klausoties nemainīgās kalpošanas lūgšanas, mani neatstāja vēlme gūt pārlicību, ka tās nav tikai ārējas formas un iestudēts teātris. Ar prātu es biju sapratis Jēzus pavēles, bet man bija problēmas tās izpildīt praktiski sadzīvē, sevišķi attiecībā ar tuvākajiem cilvēkiem. Tādēļ es ļoti ilgojos pēc komunikācijas ar citiem, lai varētu saprast, vai un kādā veidā draudzes locekļi ievēro Jēzus mācības principus personiskajā dzīvē.

Dziļi sirdī es jutu, ka draudzei ir jāatbilst Jēzus vārdiem, kurus Viņš teica, uzrunājot Savus sekotājus, kad tuvinieki meklēja Jēzu. Kad Jēzum paziņoja, ka Viņa māte un brāļi stāv ārā un gaida Viņu, Jēzus, izstiepis roku pār Saviem mācekļiem, sacīja: “Redzi, Mana māte un Mani brāļi!” (Mat. 12:49). Tādēļ, kad sāku apmeklēt adventistu draudzi, es vērsos pie Dieva lūgšanā, lai Viņš mani saved ciešākā kontaktā ar citiem ticības brāļiem un māsām un lai es varētu pievienoties kādai no mājas grupiņām.

Toreiz vēl nezināju, cik liels spēks ir patiesai lūgšanai. Tāpēc man tas likās kā brīnums, ka lūgšana ātri vien tika atbildēta. Bija pagājuši vien dažī sabati, kad dievkalpojuma laikā tika darīts zināms – pēc tā ir paredzēta draudzes sadraudzības pēcpusdiena. Tās gaitā tika organizēta iepazīšanās spēle, lai draudzes locekļi tuvāk iepazītu viens otru. Šīs spēles laikā Dievs mani saveda ar Helvi, kura negaidot uzaicināja mani pievienoties mājas grupiņai, kas pulcējās pie viņas mājās tās pašas sestdienas vakarā. Mans prieks bija neizsakāms, un es, nemaz negaidot, pieņēmu uzaicinājumu.

Rīgā, Kolkasraga ielā jaukas privātmājiņas augšējā istabā bija

sanācis pulciņš cilvēku, kuru sejas lielākoties jau iepriekš biju manījis dievkalpojumā. Pēc maltītes katrs no dalībniekiem paņēma savu Bibliu un mēs sākām pētīt Rakstu vietas no Lūkas evaņģēlija. Kaut arī sarunas tematam tika izraudzīti vien dažī panti, tomēr diskusijas par tiem ievilkās uz vairākām stundām. Ar apbrīnu vēroju, kāds Dieva Vārda dziļums un daudzšķautņainība atklājās diskusijas gaitā.

Helvi mājas grupiņas apmeklējumi priekš manis kļuva par katra sabata neatņemamu sastāvdaļu, ar nepacietību gaidīju, kad varēsim turpināt pētīt Lūkas evaņģēlija apslēptās Pestītāja atziņas. Kaut arī nav stingras formas un rāmju, tomēr diskusija ir organizēta. To parasti sagatavo Edgars un Mārīte Lipski un vada Edgars. Tiek pētītas arī paralēlās Bībeles rakstu vietas, kā arī Edgars un Mārīte ir sagatavojuši Elenas Vaitas skaidrojumus par tematu. Bieži kāds no klātesošajiem izsaka tādu aspektu, par kuru citi nebija iedomājušies.

Patīkamākais, ka sarunas notiek nepiespiestā gaisotnē un ir iespējams uzdot arī ar tēmu nesaistītus jautājumus. Pēdējais priekš manis bija sevišķi svarīgi, jo varēju uzzināt pieredzes bagātāku kristiešu viedokli par Rakstu vietām, kuras man likās neskaidras.

Manā pieredzē mājas grupiņas dalībnieku skaits ir svārstījies no septiņiem līdz četrpadsmit cilvēkiem. Parasti pulcējamies ap 13.30, pēc dievkalpojuma, paņemot kaut ko līdzīgu kopējam galdam. Ir gadījies, ka tiekamies arī vakarā, 18.00. Tikšanās laiks parasti tiek precizēts kopējā WhatsApp čatiņā, kurā tiek pievienoti pastāvīgie grupas dalībnieki.

Pie Helvi mājās pirmo reizi iepazinos ar adventistu ēdienkarti.

Man ir svarīgi, ka mazajā grupā atrodos starp cilvēkiem, kas par savas dzīves pamatu ir nosprauduši kristīgās vērtības, kas spēj ne vien ar vārdiem, bet arī ar darbiem apliecināt sekošanu Tam Kungam.

Pirms tam domāju, ka bez gaļas nemaz nevar kārtīgi paēst, pie tam vēlams ēst cūkgaļu. Bet, baudot saimnieces gatavotos ēdienus, par pārsteigumu atklāju, ka arī ar veģetāru uzturu iespējams labi un garšīgi paēst. Vēl lielāks bija mans pārsteigums, atklājot, ka neviens no klātesošajiem nelieto kafiju.

Kaut arī Dieva vārda studēšana grupiņā pati par sevi ir pietiekošs iemels, tomēr priekš manis varbūt pat svarīgāk ir tas, ka šeit atrodos starp cilvēkiem, kas par savas dzīves pamatu ir nosprauduši kristīgās vērtības, kas spēj ne vien ar vārdiem, bet arī ar darbiem apliecināt sekošanu

Tam Kungam. Mēs viens otram izstāstām savas ikdienas gaitas, varam padalīties ar priekiem un bēdām, palīdzam ar padomu un aizlūdzam viens par otru. Man gan pagaidām pašam nepadodas publiska lūgšana, jo nespēju vajadzīgajā brīdī atrast īstos vārdus. Bet man ir iespēja mācīties no pieredzējušākiem ticības brāļiem un māsām, klausoties viņos, pakāpeniski prātā nosēžas noderīgi formulējumi. Ar laiku mūsu starpā izveidojās tik tuvas un draudzīgas attiecības, ka varam viens otram uzticēt lietas, kuras nekad nestāstītu saviem darba kolēģiem vai draugiem. Piemēram, es varu padalīties ar kādu grēku, kas

mani nospiež un no kura netieku vaļā. Pārējie grupas locekļi var stiprināt, izstāstīt savu vai radnieku pieredzi, dot padomus, aizlūgt par tevi. Veidojas savstarpēja uzticība, un kautrība atkāpjas tādā mērā, ka brīdī, kad jūties aizkustināts, brīvi vari ļaut norītēt kādai asarai un zināt, ka tevi sapratīs. Tu jūties kā savās mājās, kā savā ģimenē, tiešām kā starp brāļiem un māsām.

Pateicība Dievam par to, ka mēs varam dzīvot patiešām dzīvā draudzē, kurā varam sajūst mūsu Kunga klātbūtni un sirds siltumu! Amen."

ZANE VANAGA:

"Šis ir mans stāsts par apbrīnojamo Dieva vadību uz

Loidas "Slotas" grupiņu un Septītās dienas adventistu Rīgas 1. draudzi.

Dievs manā dzīvē atklājās pēkšņi, negaidīti un ļoti spēcīgi. Tas bija pagājušā gada Vasarsvētkos pēc manas mammas aiziešanas. Brīnumaini, ka tas notika pēc tam, kad biju no kāda cilvēka uzzinājusi par adventistu kustību un izlasījusi grāmatiņas "Ceļš pie Kristus" un "Nebeidzami brīnumi". Tagad, atskatoties uz visiem notikumiem pagājušajā gadā, saprotu, ka Dievs atklājās, lai pasargātu mani no dažādu sarežģījumu un negadījumu virknes. Viņš pieļāva vairākus pārbaudījumus, lai tos pārvērstu milzu svētībās.

Tā bija ļoti liela garīga cīņa. Dažādu iemeslu dēļ izjuka mana ģimene. Vairākus mēnešus, esot daļēji šķirta no bērniem, visu no darba pienākumiem brīvo laiku veltīju Bībeles lasīšanai, klausījos svētrunas un attālināti sekoju SDA Rīgas 1. draudzes dievkalpojumiem un notikumiem. Svētā Gara vadībā pārkārtoju nedēļas pienākumus, sestdienu paredzot kā svēto Sabata dienu.

Dzīvojot šķirtā ģimenē, nejutos labi. Neskatoties uz to, ka abi dzīvojām vienā nelielā Pierīgas novadā, bija lielas grūtības saplānot bērnu ikdienu. Abi ļoti viņus mīlam,

un gribējām maksimāli daudz laika pavadīt ar viņiem un nodrošināt visas vajadzības. Mēģinājām visu izkārtot, lai bērniem būtu iespējami maz no tā jācieš, cik nu tas bija iespējams. Man pietrūka iepriekšējās sakārtotās dzīves, bet tajā laikā starp mums bija tik liela plaša, tik daudz aizvainojumu, nepiedošanu un nesapratnes, ka nevarējām atrast ceļu atpakaļ. Ienaidniekam bija arī citi savi piedāvājumi priekš mums abiem, kas tajā laikā šķita tik tīkami un pievilcīgi, bet šobrīd skaidrs, cik tas bija bīstami un nepareizi...

Pagājušajā gadā piedzīvoju arī autoavāriju, neskaitāmas bīstamas situācijas uz ceļiem, kā arī kritienu ar velosipēdu. Dievs brīnumaini pasargāja manu dzīvību.

Sāpju, ciešanu un izmisuma laikā, janvāra vidū, kādā no dievkalpojumiem izdzirdēju sava novadnieka Valda Zelča aicinājumu pieteikties mājās Bībeles pētīšanas grupiņām. Uzmanā tieši Loidas grupiņa, jo bija interese tuvāk iepazīt Salamana pamācības, turklāt tā bija ģeogrāfiski visizdevīgākā vieta un vispiemērotākais tikšanās laiks.

Sekoja pieteikšanās, un janvāra beigās pirmo reizi ienācu grupiņā. Priekšnamīnā mani ļoti mīļi sagaidīja saimniece Loida, pēc brīža tajā Sabatā ieradās daudzi citi brāļi un māsas. Tā bija apbrīnojama Dieva vadība. Sēdēju svešā vietā ar padsmīti nepazīstamiem cilvēkiem, šķietami likās – ko es te daru?! Tajā pašā brīdī šajā vietā sajutos tik gaidīta, mūsu vidū valdīja tik silta un draudzīga atmosfēra. Viņi mani uzreiz uzņēma

savā Kristus ģimenītē. Sēdēju un atmiņās kavējos bērnībā, viss šķita tik brīnišķīgi, kā senās dienās manā dzimtajā Alūksnē, tuvāko radu pulciņā. Man tik ļoti patika dziesmas, kas kādreiz neizpalika arī nevienā no alūksniešu saietiem. Vakarā atgriežoties mājās, sapratu, ka esmu piedzīvojusi kaut ko tik īpašu, Dievs man ir devis atrast tādu pērli!

Šķiet, ka šajā brīdī manā dzīvē sākās Lielās cīņas kulminācija, bet es vairs nebiju viena šajā cīņā. Turpināju attālināti sekot draudzes dievkalpojumiem un katru Sabatu doties uz "Slotas" grupiņu. Ikviens no tās dalībniekiem strauji man kļuva tik tuvs, ka es padalījos ar viņiem savā šķiršanās stāstā. Sekoja jautājums: "Vai mēs drīkstam par Tevi lūgt?" Notikumi sāka risināties tik strauji, ka es brīžiem jutos kā aktieris spēlfilmā, nesapratu, vai tiešām tas viss notiek ar mani. Man pašai tajā brīdī bija citas domas un plāni, kas patiesība veda uz pazušanu.

**Ja jums ir vēlme garīgi
augt, ja vēlaties baudīt
beznosacījuma mīlestību, ja
jums nepieciešama jebkuru
attiecību dziedināšana, ja
vēlaties kopā baudīt gardas
Sabata dienas pusdienas,
dziedāt, slavējot mūsu
Radītāju un Glābēju, laipni
lūdzam mūsu pulciņā!**

Es tik ļoti pateicos Dievam, kas darbojas caur Loidu, viņa man kļuva kā kristīga psiholoģe! Viņai es pilnībā atvēru sirdi un izklāstīju visus pēdējo laiku notikumus un sarežģījumus. Kopā ar viņu es ļoti strauji garīgi izaugu, Dieva spēkā sapratu, ka arī manam, tajā laikā šķirtajam, dzīvesbiedram nepieciešama palīdzīga roka, sāku viņā ieraudzīt visu labo un saprast, ka tā ir daudz vairāk, sapratu, cik daudz viņš ir darījis ģimenes labā, apzinājos, ka ienaidnieks vēlas visu sagraut un izpostīt. Sāku aizmirst pāridarījumus, iemācījos piedot, saprast, pieņemt, pielāgoties. Dievs mani sāka pa īstam piepildīt ar visām Viņam tīkamām rakstura īpašībām.

Loida uzrunāja mācītāju Mārtiņu Subatoviču, un Dieva vadībā uzsāku pie viņa Bībeles stundīnas. Sekoja arī grēksūdzes un šķīstīšanās pasākums, pēc kura notika brīnumainas lietas, krita važas un es ieraudzīju un sapratu tik daudz patiesības, ienaidnieks sāka atkāpties. Turpināju vienu reizi nedēļā tikties ar Mārtiņu.

Pēc neilga laika Dieva spēkā uzrunāju dzīvesbiedru, minot, ka zinu cilvēkus, kas arī viņam var palīdzēt. Notika tajā brīdī šķietami neiespējama – viņš piekrita tikties ar mācītāju Andreju Āriņu un atvēra viņam sirdi. Viss tik strauji mainījās, ka pavisam drīz mēs abi bijām kopā pie Andreja, mācījāmies Bībeli, un caur to Dievs dziedināja mūsu attiecības. Arī dzīvesbiedrs izgāja cauri grēksūdzes un šķīstīšanās pasākumam, un viņa sirds un raksturs ļoti strauji mainījās.

Dievs ir tik pacietīgs ar mums, Viņš ir tik žēlsirdīgs, Viņš ir mīlestība! Abi ar dzīvesbiedru kopā noslēdzām sirds derību ar Jēzu Kristu brīvdabas dievkalpojumā 30. jūlijā. Tas bija vienreizēji skaisti! Dievs visu rada no jauna, jebkurus gruvešus pārvēršot pilī, kas būvēta uz klints.

Tātad – ja jums ir vēlme strauji garīgi augt, ja vēlaties baudīt beznosacījuma mīlestību, ja jums nepieciešama jebkuru attiecību dziedināšana, ja vēlaties kopā baudīt gardas Sabata dienas pusdienas, dziedāt, slavējot mūsu Radītāju un Glābēju, ja varbūt jūtaties paklupis, pasaulē nesaprasts, vientuļš, laipni lūdzam mūsu pulcinā! Arī, ja esat laimīgs, mēs vēlētos priecāties kopā ar jums!

Loidas "Slotas" grupiņā mēs pamatā pētām Salamana pamācības. Tikšanās ir Sabatā pēc dievkalpojuma, 13.30, netālu no "Mola". Mēs vienojamies kopējās lūgšanās, dalāmies ar liecībām par Dieva brīnumu darbiem mūsu dzīvē un svarīgiem notikumiem mūsu un tuvinieku dzīvē. Mums ir brīnumjauki mūziķi Elīna, Artūrs un Uldis, mums ļoti patīk dziedāt un baudīt veģetārus ēdienus. Kopā mēs svinam arī visus svētkus, dodamies Sabata dienas pastaigās un izbraukumos pie dabas.

Pateicos Dievam par katru Loidas grupiņas masu un brāli, viņi ir kļuvuši par daļu no manas dzīves, Debesu Tēvs caur viņiem un piesaistītajiem brīnišķīgajiem mācītājiem – Mārtiņu, Andreju un Vilni – atkal apvienoja mūsu ģimeni, kurā aug mūsu mīlie trīs pusaudži.

Pateicos Dievam par tik lieliskiem ceļabiedriem uz mūžību! Kopā ar Debesu Tēvu un Loidas grupiņas biedriem man vairs ne no kā nav jābaidās, dzīvojot šajos sarežģītajos laikos. Katrs esam zariņš mūsu "Slotā", kas kopā ir nesalaužama :) Slava un pateicība Dievam mūžīgi! Jēzus Kristus vārdā. Āmen."

IRITA HOMMIKA:

"Bet priecājieties un liksmojiet vienmēr par to, ko Es radu, jo redzi, Es pārradišu Jeruzalemi priekam un tās tautu liksmībai." (Jes. 65:18)

Jau vairākus mēnešus man ir iespēja piedalīties Vinetas grupiņā "Māci man lūgt!". Paldies Dievam par tehnoloģijām, kuras ļauj saslēgties vienuviet grupiņas dalībniekiem no visas Latvijas un kopā mācīties par to, cik mūsu Kungs ir labs! Katru pirmdienas vakaru 20.00 saslēdzamies ZOOM un baudām Dieva Vārda bagātības. Vineta tās atklāj kā varenu, apbusgriezīgu zobenu. Tas uzrāda, ka par maz lasu Dieva Vārdu, tas iepriecina un iedrošina, ka nekas nav zaudēts. Tas māca mīlestību un pateicību par to, ko cilvēki uzskata par pašsaprotamu. Tas iedrošina dalīties.

JĀNIS DANILĒVIČS:

"Manuprāt, būt izaugsmes un lūgšanu grupiņas sastāvā ir ļoti svētīgi un noderīgi. Ieguvums ir ne tikai pabūt kopā ar draudzes locekļiem un vienādi domājošiem cilvēkiem, kuri tevi atbalsta un vienmēr aizlūgs par tevi, bet vislielākais ieguvums ir tas, ka mēs pavadām laiku kopā ar Jēzu, lūdzam Viņu un mācāmies lūgt Viņu, lūdzam Dievam pēc Bībeles apsolījumiem un par cilvēku vajadzībām, cenšamies pieaugt gudrībā un pilnībā Jēzū Kristū.

Protams, nav tādas sistemātiski noteiktas, pareizas lūgšanas. Manuprāt, lūgšanai galvenokārt jābūt patiesai un jānāk no sirds, un to mēs mācāmies šajā izaugsmes grupiņas laikā, iemācāmies tuvoties Dievam lūgšanā, lūgt Dievam tīkamas lūgšanas, lūgt ar citiem un par citiem. Iemācāmies lūgšanās slavēt Dievu un piesaukt Viņa apsolījumus. Jēkaba vēstules 4. nodaļas 8. pants saka: "Tuvojieties Dievam, tad Viņš tuvosies jums." To mēs šajā grupiņā arī cenšamies darīt."

Šai laikā esam pārdomājuši tādas tēmas kā apsolījumus balstīta lūgšana; kā lūgt par mūsu mīļajiem, par to, lai Kungs sniedz gudrību un izšķirtspēju, lai Kungs rāda un māca ceļu, pa kuru iet, par attiecībām ar citiem cilvēkiem. Mums bija arī tēmas par piedošanu, paklausību, prieku, par Dieva svētumu, par to, kā uzzināt Dieva gribu un tai sekot, kā arī vēl daudz citu brīnišķīgu pārļu.

Mīlie brāļi un māsas, tas ir vērtīgs kopā pavadīts laiks! Pievienojieties!"

Būt izaugsmes un lūgšanu grupiņas sastāvā ir ļoti svētīgi un noderīgi. Vislielākais ieguvums ir tas, ka mēs pavadām laiku kopā ar Jēzu, cenšamies pieaugt gudrībā un pilnībā Jēzū Kristū.

No 5. līdz 12. novembrim adventistu draudzēs visā pasaulē notiek Lūgšanu nedēļa ar noteiktu vienotu tēmu un vienotām lūgšanu vajadzībām. Šajā reizē tajā tiekam mudināti atcerēties Kristus doto lielo uzdevumu.

IESIM UN DARĪSIM VISUS PAR MĀCEKĻIEM! MĀCEKĻA DZĪVE UN DRAUDZES MISIJA

Teds Vilsons –
SDA Ģenerālkonferences
prezidents

Pirms vairāk nekā 2000 gadiem augšāmceltais Kristus kalna nogāzē Galilejā tikās ar mācekļiem un simtiem citu Savu sekotāju, lai sniegtu viņiem svarīgus norādījumus, kā turpināt iesākto misiju, mantojot dvēseles Debesu valstībai. Daudziem šī palika vienīgā reize, kad viņi vaigu vaigā skatīja un klausījās savu augšāmcelto Kungu.

Mums ir sacīts: “Šis tikšanās laiku un vietu bija norādījis Kristus pats – jau pirms Savas nāves. Engēlis pie kapa atgādināja mācekļiem Jēzus solījumu tikties ar viņiem Galilejā. Apsolījums vēlreiz tika atkārtots ticīgajiem, kas Lieldienu nedēļā bija sapulcējušies Jeruzalemē, un caur viņiem tas sasniedza daudzus citus, kuri vienatnē sēroja par sava Kunga nāvi. Šo tikšanos visi gaidīja ar lielu interesi.”¹

Kad mācekļi pulcējās kalna nogāzē Galilejā, Jēzus pēkšņi parādījās viņu vidū. Ar bijību tie klausījās, kā Viņš personīgi izteica tagad tik labi pazīstamo aicinājumu, kas ierakstīts Mateja evaņģēlijā 28:18–20: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un, redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.”

¹ Elena Vaita „Laikmetu ilgas” 818. oriģ. lpp.

DRAUDZES MISIJAS SĀKUMS

Apmēram trīs gadus pirms tam Galilejas kalna nogāzē risinājās vēl kāds svarīgs notikums. Inspirētā autore vēsta: “Tieši divpadsmit mācekļu izraudzīšana bija pirmais solis, lai izveidotu organizētu draudzi, kurai pēc Kristus aiziešanas būs jāturpina Viņa darbs uz zemes. Par šo izvēli Rakstos sacīts: “Un Viņš uzkāpa kalnā un aicināja pie Sevis, kurus pats gribēja, un tie nāca pie Viņa. Un Viņš iecēla divpadsmit, lai tie būtu pie Viņa un Viņš tos izsūtītu sludināt.” (Marka 3:13,14)”²

Šiem divpadsmit mācekļiem bija privilēģija ik dienu sekot Jēzum, klausīties Viņa mācībās, redzēt Viņu darbībā, mācīties no Viņa piemēra. “Trīsarpus gadus mācekļi strādāja visu laikmetu lielākā Skolotāja vadībā. Ar personīgu saskari un sadarbību Kristus tos sagatavoja turpināt Viņa kalpošanu. Dienu no dienas tie staigāja kopā ar Viņu, sarunājās ar Viņu [...]. Viņš nelika mācekļiem darīt šo vai to, bet tikai teica: “Sekojiet man!””³

Mācekļiem bija jāiziet pasaulē kā Kristus lieciniekiem, sludinot to, ko paši redzējuši un dzirdējuši no Viņa. Viņiem bija jāamāca un jāizglīto citi,

² Elena Vaita „Apustuļu darbi” 18. oriģ. lpp.

³ Turpat, 17. oriģ. lpp.

sūtot tos dalīties evaņģēlija vēstī. Un, lai to izdarītu, viņiem tika dots Svētā Gara spēks.

ACINĀJUMS VISIEM TICĪGAJIEM

Un nu – atkal kalna nogāzē – augšāmceltais Kristus deva evaņģēlija uzdevumu ne tikai tiem, kurus bija iecēlis par Savas draudzes vadītājiem⁴, bet visiem ticīgajiem visās vietās.

Aicinot vārst skatu uz Debesīm, Kristus paziņoja, ka Viņa darbs uz zemes ir paveikts un ka Viņš atgriežas pie Sava Tēva Debesīs. Apliecinot Saviem sekotājiem, ka Viņam ir “dota visa vara Debesīs un virs zemes”, Viņš

Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un, redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.

Mateja evaņģēlijs 28:18–20

⁴ Skatīt turpat, 17., 19. oriģ. lpp.

formulēja Savas draudzes misiju, kas izpaužas uzdevumā kristīt jaunus mācekļus Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā un mācīt tiem “turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis” (Mat. 28:20).

Nav augstāka aicinājuma kā būt Jēzus Kristus māceklim. Pavisam vienkārši sakot, katra patiesa mācekļa mērķis ir līdzināties Jēzum. “Māceklis nav augstāks par savu mācītāju; bet, kad tas ir pilnīgs, tad tas būs kā viņa mācītājs,” sacīja Jēzus kalna svētrunā (Lūkas 6:40).

Un šis aicinājums kļūt par mācekli, šī draudzes misija ir plaša – tā aptver visas tautas. Lai gan ļaužu simtiem, kas, klausoties Jēzus vārdos, sēdēja Galilejas kalna nogāzē, tas šķita neaptverami, tomēr Viņš jau Savas zemes dzīves laikā bija parādījis, ka evaņģēlijs ir paredzēts ne tikai ebrejiem. Viņš bija kalpojis samariešiem, romiešiem un citiem pagāniem, piemēram, sirofenīkietei, un grieķiem, kas ieradās Viņu uzmeklēt svētku laikā.

SVĒTS DARBS

Saņēmuši Kristus pavēli, Viņa sekotāji sāka sludināt vispirms saviem tuvākajiem – radiem, draugiem, kaimiņiem –, bet tad arī plašākai sabiedrībai. Viena no pirmajām, kas šādā ceļā pievērsās Kristum, bija Tabita (tulkojumā: Stirna).

“Viņa bija cienīga Jēzus Kristus mācekle, un viņas dzīvi raksturoja žēlsirdība un laipnība pret nabagiem un bēdīgajiem, kā arī dedzība patiesības lietā. Viņas nāve bija liels zaudējums: jaundzimušajai draudzei ļoti pietrūka viņas gādības.”⁵ Viņas pašaizliedzībai bija tik svarīga loma agrīnās draudzes misijā, ka tad, kad viņa nomira, Dievs ar apustuļa Pētera starpniecību radīja brīnumu, atjaunojot viņu dzīvē (skat. Ap. d. 9:36–42).

Draudzei turpinot pieaugt, Kristus sekotāji sāka apzināties, cik plašs ir viņu aicinājums. To apliecina Pāvils uzrunā atēniešiem Marsa kalnā: “Viņš līcis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu zemes virsu un nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot, lai tie meklētu Dievu, vai tie Viņu varētu

nojaust un atrast, jebšu Viņš nav tālu novienam no mums.” (Ap. d. 17:26, 27)

Cauri gadsimtiem Dievs ir vadījis Savu draudzi, Viņa vēstij tiekot nodotai no mācekļa māceklim, dažkārt par viņu pašu dzīvības cenu. Ticīgie ir vēstījuši tālāk Dieva Vārdu, kristījuši jaunus mācekļus Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā un mācījuši dzīvot, kā Jēzus dzīvoja.

MŪSU PRIVILĒGIJA

Cik augsta privilēģija tā ir – pildīt Lielo misijas uzdevumu un pasludināt pēdējo skaļo saucienu pasaulei, līdzdalot mūžīgo evaņģēliju, kāds tas lasāms trīs eņģeļu vēstīs Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā! Elena Vaita nepārprotami un noteikti norāda uz saistību starp Lielo misijas uzdevumu un trim eņģeļu vēstīm: “Septītās dienas adventisti īpašā nozīmē ir sargi un gaismas nesēji pasaulē. Viņiem ir uzticēts pēdējais brīdinājums bojā ejošajai cilvēcei. Pār viņiem atmirdz brīnišķīga gaisma no Dieva Vārda. Viņiem ir dots vissvinīgākais darbs – pasludināt pirmā, otrā un trešā eņģeļa vēsti. Nav cita nozīmīgāka darba. Lai nekas nenovērs jūsu uzmanību no tā!

Vissvinīgākās patiesības, kādas jebkad uzticētas mirstīgajiem, ir dotas mums, lai mēs tās pasludinām pasaulei. Tāds ir mūsu uzdevums. Pasaule ir jābrīdina, un Dieva ļaudīm ir jāattaisno viņiem parādītā uzticība. [...]

Mums jāklūst par iesvētītiem kanāliem, caur kuriem Debesu dzīvība plūst pie citiem. Svētajam Garam ir jāiedzīvina un jāiesaista šai darbā visa draudze, attīrot un nostiprinot sirdis. Tiem, kas kristībā ir miruši līdz ar Kristu, ir jāceļas jaunai dzīvei, rādot, kā dzīvoja Kristus. Mums ir uzticēts svēts uzdevums [...]. Mūsu aicinājums ir darīt zināmu pestīšanas evaņģēliju. Jums jābūt pilnīgiem, kā Kristus ir pilnīgs, — tas būs jūsu spēks!”⁶

PAR MĀCEKĻIEM NEKLŪST VIENĀ MIRKLĪ

Par mācekļiem cilvēkus nevar padarīt vienā mirklī. Tam nepieciešams vairāk nekā tikai evaņģelizācijas sanāksmju sērija (lai

Mums jāklūst par iesvētītiem kanāliem, caur kuriem

Debesu dzīvība plūst pie citiem. Tiem, kas kristībā ir miruši līdz ar Kristu, ir jāceļas jaunai dzīvei, rādot, kā dzīvoja Kristus. Mums ir uzticēts svēts uzdevums [...]. Mūsu aicinājums ir darīt zināmu pestīšanas evaņģēliju. Jums jābūt pilnīgiem, kā Kristus ir pilnīgs, — tas būs jūsu spēks!

gan arī tā ir ļoti svarīga). Tas ir vairāk nekā pabarot bezpajumtniekus, sakopt apkārtni, sarīkot veselības ekspozīciju vai Bībeles nodarbības – lai cik svarīgas šīs aktivitātes nebūtu.

Pirmais solis, lai darītu citus par mācekļiem, ir pašiem mācīties no Jēzus. “Mums ir jāpēta Svētie Raksti un jālīdzinās Jēzum, kurš bija lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tīrs un neaptraipīts.”⁷ Mēs to panākam, ikdienā pavadot laiku kopā ar Viņu – studējot Viņa Vārdu, pārdomājot tā nozīmi, sarunājoties ar Viņu lūgšanā un uzņemot Viņa spēku, visu atdodot Viņam un paklausot Viņa pavēlēm. Kristus žēlastība ir spēks, kas pārvērs mūs no klausītājiem par Dieva Vārda darītājiem.

Nākamais solis ir dalīties ar citiem, kā to darīja pirmie mācekļi, – dalīties tajā, ko paši esam piedzīvojuši – ko esam redzējuši un dzirdējuši, ejot kopā ar Jēzu, – aicinot viņus “baudīt un redzēt, cik Tas Kungs ir labs” (Ps. 34:9). Un, kad jaunie ticīgie kristībās atdod Viņam savu dzīvi, tiem joprojām ir nepieciešams pieredzējušāku mācekļu padoms.

[...] Tāpat kā Jaunās Derības laikos misijas veikšanā ir iesaistīta visa draudze – ne tikai mācītāji, evaņģēlisti un citi vadītāji. Dievs aicina mūs visus Viņa spēkā kļūt par Kristus mācekļiem – un tad iet un darīt par mācekļiem citus. Jēzus nāk! Iesaistieties!

⁵ Ellen G. White, *The Spirit of Prophecy* (Battle Creek, Mich.: Seventh-day Adventist Pub. Assn., 1878), vol. 3, p. 323.

⁶ Elena Vaita “Liecības draudzei”, 9. sējums, 19., 20. oriģ. lpp.

⁷ Elena Vaita izdevumā “*Signs of the Times*” 1891. gada 20. aprīlī.

PIEDZĪVOJOT KOPĪGO LŪGŠANU SPĒKU MADONAS UN ĒRĢĻU DRAUDZĒ

Agris Bērziņš –
Madonas un Ērģļu
draudzes mācītājs

Savā kalpošanas pieredzē esmu bijis liecinieks tam, kādu iespaidu kopīgie lūgšanu brīži atstāj uz katru lūdzēju individuāli un uz draudzi kopumā. To grūti aprakstīt vārdos, bet skaidrs ir viens – tas vieno draudzi un iedrošina to kopējai misijai.

Tuvojoties mūsu Vispasaules draudzes lūgšanu nedēļai, gribu iedrošināt novērtēt kopīgo lūgšanu laiku, lai izteiktu Dievam pateicības lūgšanas, pielūgšanas un aizlūgšanas (1. Tīm. 2:1–4).

Madonas un Ērģļu draudzē no nelielām lūgšanu iniciatīvām nedēļas vai 10 dienu garumā ir izveidojušies nepārtraukti kopīgo lūgšanu gadi, jo visi saprotam, ka vēlamies palikt lūgšanu sadraudzībā ik dienas.

“Lai ikdienas modrība un lūgšana ir tava drošība. Tad Dieva eņģeļi būs ap tevi, izlejot pār tevi skaidru un dārgu gaismu un uzturot tevi ar savu debešķīgo spēku.” (Elena Vaita. “Liecības draudzei” 4. sēj., 139. lpp.)

Lai to apliecina arī Madonas un Ērģļu draudzes brāļi un māsas, atbildot uz 2 jautājumiem:

- 1) Ko tev nozīmē draudzes kopējās lūgšanas?**
- 2) Ko tu personīgi esi piedzīvojis caur šīm lūgšanām?**

Skaidrīte

1) Atsaukšanos 1. Tes. 5:17 “Lūdziet bez mitēšanās Dievu!” Tas man nozīmē dzīvot, ticēt un pateikties.

2) Līdzīgi kā manā ķermenī viss darbojas kopīgi un savstarpēji saistīti, esmu piedzīvojusi, ka kopīgās lūgšanas stiprina un iedrošina, veidojot vienu veselumu, kur mūsu galva ir Kungs Jēzus Kristus.

Irita

1) Kopīgie draudzes lūgšanu brīži katru dienu 19.30 liek apstāties no dienas darbiem. Tie tuvina mūs kā Kristus ķermenī, liek rūpēties vienam par otru. Jūtu, ka mūsu draudzē sākas atmoda. Mācāmies mīlēt cits citu un uz klausīt, nemācot kā dzīvot.

2) Es personīgi ļoti reti izlaižu kopīgos lūgšanu brīžus. Tajos ir iespēja dzirdēt, kā Dievs pagodinājis mūsu

katra nespēkā, biežāk jūtams Svētā Gara ierosinājums lūgšanās izmantot dzīvos Dieva apsolījumus. Kopīgie brīži ir tie, kas veido šo tik svētīgo ģimenes sajūtu. Lūgšim, lai Dievs veido tos visās Latvijas draudzēs!

Gunta

1) Lūgšana ir dvēseles elpa. Bez elpošanas cilvēks nevar fiziski dzīvot, tāpat garīgais cilvēks nevar dzīvot bez lūgšanas, tā ir garīgā spēka noslēpums. Mums kā draudzei ir ļoti nepieciešams garīgais spēks, lai pilnveidotu savu garīgo dzīvi un kalpotu Kungam. Ja nebūs lūgšanu, nebūs garīga spēka un rezultātā – vāja kalpošana.

2) Es caur lūgšanām saņemu Debesu Tēva svētības, spēku gan fiziski, gan garīgi. Esmu priecīga un pateicības pilna mūsu Debesu Tēvam, kurš devis man šo brīnumu – lūgšanas, caur kurām varu sarunāties ar savu Radītāju! Pateicos par Draugu, ar kuru var pārrunāt visu, uzticēt Viņam katru problēmu un saņemt atbildes. Slava un pateicība par to mūsu Kungam! Izmantosim šīs lūgšanu izdevības gan vienatnē, gan draudzes kopīgajās lūgšanās, gan Vispasaules lūgšanu nedēļā!

Agnese

1) Tas ir laiks, kurā varam kopā būt un kopā piedzīvot Dieva apsolījumu: “Kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū.” (Mt. 18:20) Ir ļoti brīnišķīgi noslēgt dienas gājumu ar kopīgi pavadītiem brīžiem, esot vienotiem Dieva troņa priekšā. Vajadzība katru dienu ielānāt un atļaut laiku kopīgām lūgšanām

ar draudzi liek apzināties šī laika lielo vērtību. Tas liek aptvert, cik ļoti nozīmīgas šīs kopīgās lūgšanas ir manās attiecībās ar Dievu. Kopīgām lūgšanām ir īpašs spēks, un manas dienas gājumā tās veido nozīmīgu daļu.

2) Kopīgās lūgšanas ir ļāvušas piedzīvot dzīvu Dieva tuvumu, Viņa klātbūtni. Šie īpašie, kopā pavadītie brīži velk tuvāk Dievam un veido manī daudz lielāku nodošanos un uzticību Viņam arī manā personīgajā gājumā ar Dievu. Lūgšanu laikā brāļu un māsu līdzdalītās liecības par to, kā Dievs atbild, ir palīdzējušas augt arī manai ticībai un apzināties, ka Dievs dzird un atbild, un noteikti atbildēs arī manas lūgšanas.

Ruta

1) Madonas draudzes lūgšanu grupiņa man nozīmē drošības sajūtu un pārliecību, ka daži uzticami kareivji vienmēr būs nomodā, sargās neatkarīgi ne no nekā. Tā ir pateicība par nesavtīgo nodošanos, iestājoties par citu vajadzībām.

2) Svētais Gars veido, māca, pārmāca, atklāj brīnišķīgas un neticamas lietas. Šādām kopīgām lūgšanām ir nenovērtējams spēks – sagraust mūri, pēkšņi tuksnesī parādās upes, viss mainās. Dievam ir neizmērojams spēks un vara!

Uldis

1) Sarunas ar Dievu, laikam ejot, kļuvušas par dzīves, tās kvalitātes, kultūras, darba un ikdienas neatņemamu sastāvdaļu. Vairs nevari tā vienkārši tikai strādāt, darboties, atpūsties. Nepieciešams apstāties

sarunai ar Jēzu, un kur nu vēl, ja darām to kopā ar savu draudzes ģimeni!

Dzirdēju, ka ir pētījumi, kuri izskaidro procesus, kas notiek cilvēka ķermenī un smadzenēs tad, kad lūdzam, kā arī pēc lūgšanām. Varu apliecināt, ka pārmaiņas, rezultātu mēs taču visi jūtam.

2) Lūgšanu brīži kopā – gan mājās, gan draudzē, gan grupās, gan Ceļa meklētāju nometnē – ir kaut kas man personīgi dziļi stiprinošs, tuvs, aizsargājams, vienā komandā, vienam mērķim.

Lai arī kopīgajām lūgšanām ir ļoti liels spēks, gribu atgādināt par sarunām ar Jēzu rīta stundās, kad daba vēl mostas, kad visapkārt ir klusums, tad, šķiet, esi vispatiesākais, atvērtākais, jo JĒZUS DZIRD!!!

Lilija

1) Ps. 69:9 “Uzticies VIŅAM arvien, visa draudze, izkratiet VIŅA priekšā savas sirdis! DIEVS ir mūsu patvērums.”

Lūgšanas ir kā gaisma, kas audzē stādus. Dievišķā gaisma lūgšanu brīžos izgaismo sirdi, maina mūs pašus. Nav nevienas dzīves jomas, kur mums nevajadzētu Dieva palīdzību. Tāpēc mēs drošu prātu nākam Viņa priekšā ar lūgšanām ik vakaru.

2) Kopš kopīgajām sirds lūgšanām Dievs manā dzīvē dāvājis lielākas uzvaras un lielāku mieru. Dāvājis izpratni par Svēto Garu un nepieciešamību lūgt pēc tā katru dienu. Paldies mūsu Baibai par mīlestību un nenogurstošiem aicinājumiem būt neatlaidīgiem lūdzējiem!

Nesen Ērgļu draudzīte un Madonas draudzīte kopā nošķīra arī kopīgu gavēņa un lūgšanu dienu. Tas, kā Dievs uz to pamudināja, ir neaizmirstami, pārliecinoši, neatvairāmi!

Irēna, kura draudzi sākusi apmeklēt pēc piedalīšanās veselības klubīnos un Atklājumu stundās, lasot grāmatu “Pēdējo dienu notikumi”, atrada šādu citātu:

“Tagad un turpmāk, līdz pat laika beigām, Dieva tautai vajadzētu būt daudz dedzīgākai un modrākai, nepaļaujoties uz savu, bet gan uz Vadoņa gudrību. Dieva bērniem savā

vidū vajadzētu noteikt gavēņa un lūgšanu laikus.” (E. Vaita. “Pēdējo dienu notikumi” 82. lpp.)

Un viņa uzdeva jautājumu: “Kad adventistu draudzēs ir lūgšanu un gavēņu laiki?” Šis jautājums pamudināja nekavēties un jau pēc dažām dienām īstenot sirdī loloto vēlmi – nošķirt Madonas un Ērgļu draudzē gavēņa un lūgšanu dienu.

Izvēlējamies lūgt par 3 aktuālām vajadzībām:

1) par māsas Regīnas un brāļa Gata dziedināšanu;

2) par priekšāstāvošajiem kora “Gaismas ceļā” koncertiem Ērgļos un Madonā;

3) par turpmākajiem misijas plāniem pēc koncertiem.

Vienojamies par trešdienu. Katrā apaļajā stundā, sākot no rīta gaismiņas, vienojamies kopīgās lūgšanās katrs pēc iespējām no tās vietas, kurā atradāmies (darbā, skolā, uz ielas, mājās utt.). Trīs reizes dienā saslēdzāmies telekonferences zvanā, lai kopīgi lūgtu. Katrā apaļajā stundā visi saņēma kādu pamudinājumu (apsolījumu, citātu, audio ierakstu, dziesmu utt.) palikt neatlaidīgiem lūgšanās. Vēl joprojām, to atceroties, sirds piepildās ar slavu un pateicību par to, ko Dievs darīja – īpašā veidā uzklaušīja lūgšanas; neparedzēti tieši šajā dienā ļāva saņemt atbildi – ļaundabīgā audzēja nav; dziedināja tā, ka Sabatā plānotā svaidīšana ar eļļu (Jēkaba 5) bija jāaizstāj ar pateicības dievkalpojumu; pieskārs katra lūdzēja sirdij, piepildīja ar Svētā Gara spēku, vienoja, ļāva pieaugt Kristus raksturā.

Lūk, daži teikumi, izrakstīti no draudzes kopīgās WhatsApp grupas:

“Paldies Dievam par īpašo dienu! Manā dienā bija cīņa! Līdz pusdienas laikam izmisums mijās ar lūgšanām, un gāja kā pa kalniem. Pēc pusdienas laika telekonferences lūgšanām iestājās miers un atslābums. Ļooti gribu vēl piedzīvot šo apziņu dienas garumā, ka tik daudzi lūdz ar mani! Tas bija ļoooooti svētīgi!”

“Pateicība par tīiik sirsnīgām lūgšanām, kur varēja piedzīvot, kā brāļi un māsas lūdza Svētajā Garā! Mani ļoti aizkustināja kopīgā lūgšana

pl. 11 (un, protams, visas citas kopīgās lūgšanas arī), līdz asarām, tik sirsnīgi... Paldies! Lai Dievs jums katram atmaksā.”

“Esmu pateicīga par šodien saņemto NĒ kādā svarīgā jautājumā, apzinoties un saprotot, ka tā ir Dieva griba, atbilde uz lūgšanām. Dievs zina, kas un kad mums ir vislabākais! Šovakar konferencē visi vienbalsīgi nolēmām, ka tādām dienām kā šī ir jāatkārtojas!!!”

“Rīta lūgšana deva iedvesmu un vieglumu visai dienai! Katrs Bībeles pants, uzruna ik pēc stundas neļāva iegrimt ikdienas rūpēs, bet pacēla un stiprināja...”

“Debesu Tēvs ielika sirdī domu, ka varētu izdalīt ielūgumus uz koncertu Lazdonas tuvējiem iedzīvotājiem, jo viņiem luterāņu baznīca ir tuvāk nekā dažam labam Madonas iedzīvotājam. Arī viņiem ir jādzird Labā Vēsts kormūzikas skaņās.”

“Paldies mūsu Debesu Tēvam, ka Viņš ir ar mums un uzklausa mūsu lūgšanas un vajadzības! Lai Debesu Tēvs dod ticības spēku turēties pie brīnīšķīgajiem apsolījumiem, tie noteikti piepildīsies mūsu dzīvē.”

“Esmu pārsteigta par tik sirsnīgām un mīlām lūgšanām. Es samīļoju katru lūdzēju. Lai Svētais Gars darbojas pie katra no mums. Paldies Dievam par pavadīto dienu! Paldies Baibiņai un Agrim, kuri pieliek visas pūles, lai mūs vairāk pamudinātu uz lūgšanām, lai mēs vairāk saņemtu Dieva Vārdu, lai mēs būtu vienoti kā viens veselums. Man tas bija piedzīvojums. Pirmo reizi dzīvē biju kopā ar tik sirsnīgiem un atvērtiem cilvēkiem. Lai Dieva svētība visiem, kas bijām kopā. Pateicībā ...”

Tuvojas Lūgšanu nedēļa!
Tuvojas katras Latvijas draudzes kopīgo lūgšanu iespēja! Esiet piepildīti ar Viņa Garu un spēku! Tikai tā mēs aiziesim līdz galam – līdz Debesu balvai!

DAUDZŠĶAUTŅAINĀS PIELŪGSMES VISAPTVEROŠĀ DABA EBREJU RAKSTOS: TĀS PRAKTISKAIS IZMANTOJUMS 2. DAĻA

Ēriks Galenieks, PhD,
Endrūsa Universitātē

SENTĒVU PIELŪGSME

Viens no centrālajiem elementiem sentēvu pielūgsmē bija derības nostiprināšana. Citiem vārdiem, tās bija unikālas attiecības, apstiprinātas caur upuri un papildinātas ar teofāniju¹ un Jahves Vārda pasludināšanu (1. Moz. 15. nod.). Piemēram, Dieva atklāsmes, upura, derības vārdu pieredze 1. Mozus 12:6–8, 22 (Īzaka upurēšana) un lūgšana Jahvem ir kā spēcīga ilustrācija sentēvu pielūgsmes veidam, kurā skaidri redzami trīs galvenie elementi: 1) upuris, 2) derība un 3) Jahves vārdi. Ceturtais elements, teofānija, ir noprotams, kad runā “Jahves eņģelis”. Tāda pati struktūra atkārtojas arī Īzaka (1. Moz. 26:23–25) un Jēkaba (1. Moz. 28:10–22; 35:1–15) dzīvē.

MOZUS PIELŪGSME

Pēc iziešanas Jahve deva solījumu (2. Moz. 3:12) Mozum, kas kalpo kā pamata elements Jahves aicinājumam Mozum un Israēla vecajiem Viņu pielūgt (2. Moz. 24:1–2), tiek dotas detalizētas norādes par upuriem un dažādiem pielūgsmes aspektiem (1.–11. p.). Vēl vairāk, 2. Mozus 24. nodaļa apraksta pielūgsmes sabiedrības veidošanos, kurā cilvēki atsaucas Jahves norādēm, un sākas dievišķo norāžu izpildes process.

Jāpiemin, ka visi pamata elementi, kas minēti 2. Mozus 24:1–11, ir atkārtoti arī 3. Mozus

9. nodaļā: 1) Jahve atklājas cilvēkiem, kas ir augstākais punkts derības nostiprināšanas laikā, 2) priesteri sagatavo upurus un piens pateicību, kam seko kopīgs mielasts, svinot nostiprināto derību, 3) Ārons izsaka derības svētību vārdus tautai. Kā ceturto elementu var pieminēt mūziku un dziedāšanu. Minētie četri elementi var tikt apkopoti šādi: 2. Mozus 24. nodaļā pielūgsme ir atsaukšanās derības attiecībām, kas tiek attēlotas ar Dieva klātbūtni, izteiktas Viņa vārdā, un upurēšana ir kā starpnieks.

3. Mozus grāmatas 9. nodaļa apraksta reālo pielūgsmes kārtības iesākumu, kas kalpo kā pamata paraugs turpmākajai priesteru kalpošanai. Būtībā tas fokusējas uz 5 elementiem: 1) visā pielūgsmes procesā rūpīgi jāseko Jahves norādēm (3. Moz. 9:6, 7); 2) priesteriem pielūgsmes rituāls jāveic “Jahves priekšā” (2.–4. p.) un “durvīs” (5. p.); 3) pielūgsmes rituālam jānotiek sanākušo cilvēku klātbūtnē (5. p.); 4) pamata mērķis pielūgsmē ir izpirkšana (*vékhipper*) visiem cilvēkiem; 5) Jahves godība parādās visu cilvēku priekšā kā priesteru kalpošanas rezultāts (6. p.; 2. Moz. 40:34–35). Iecelšanas ceremonijas galvenā būtība ir apkopota 3. Mozus 9:22–24.

PRAVIEŠU PIELŪGSME

Pravieši bija pilnībā satriekti un sašutuši, kad redzēja pārspīlēto uzmanību, kāda tika pievērsta pielūgsmes procesa ārējām izpausmēm, un pieaugošo sinkrētisma² tendenci, kas pati par sevi ir negantība Jahves acīs. Bezbaillīgi tie stājās preti nesaskaņai, kāda valdīja starp darbiem un rīcību, starp iekšēju un ārēju nodošanos, starp formālismu un sinkrētismu (1. Sam. 15:22; Āmosa 5:21), padarot neiespējamu veselīgas derības attiecības ar Jahvi. Šķiet, ka Dieva tauta nemaz neapzinājās dziļo atkrišanu, kurā tik aizrautīgi un aktīvi bija iesaistījušies (Jer. 2:23; Hoz. 2:16).

Lielo un mazo praviešu grāmatas, tāpat kā Psalmu grāmata, atkārtoti atgādina tautai, ka upurēšanas sistēma ar visiem tās precīzajiem elementiem un rituāliem neko nozīmēja, ja bija bez pareizās garīgās motivācijas un atbilstošas lūdzēja attieksmes (2. Moz. 24:7). Pravieši norādīja, ka paklausība ir svarīgāka par upuri un ka nepaklausīgas sirds upuris ir bezvērtīgs (Mal. 2:13–14). Tajā pašā laikā upuris pats par sevi kā viens no pamata pielūgsmes elementiem nekad netika nonicināts vai pazemināts tā vērtībā vai nozīmē. Patiesībā pravieši sagaidīja patiesu upurēšanas pielūgsmi jaunajā Jeruzalemē paša Jahves klātbūtnē (Jes. 24:23; 25:6; Cah. 8; 14:16–21).

¹ Teofānija – Dieva atklāsmes veids, kurā Dievs parādās tieši vai kurā uz Viņa klātbūtni norāda dievišķas zīmes. (Skat. *tezaurs.lv*)

² Sinkrētisms – dažādu reliģisko vai filozofisko uzskatu savienošana vai sajaukšana tādējādi, ka pretrunas paliek apslēptas. (*tezaurs.lv*, *tulk.piez.*)

PĒCTRIMDAS PIELŪGSME

Ar trimdinieku atgriešanos atjaunojās interese un plāns pielūgsmei templī. Lai arī templis tika atjaunots un tika atkal ieviesta pielūgsme, priesteru upuri un svētceļojumi, nodošanās un sajūsma nekad neatgriezās tādā pašā līmenī kā iepriekš. Kad tauta atcerējās iepriekšējo templi, kas tika iznīcināts pirms pus gadsimta, tad, kad Jeruzaleme krita, bija skaidri redzams, ka cilvēku ticība kļuvusi vājāka. Īpaši svarīgs viņu ticības bezkulta aspekts, kas tika izteikts, veidojoties pielūgsmei sinagogās, kļuva trimdā. Jāpievērš uzmanība, ka pravieši Ecēhiēls un arī Jesaja (40.–55. nod.) piedzīvoja Jahves klātbūtni, esot gūstā, neapmeklējot fizisku templi.

Ezras laika atmoda un reorganizācija veica fundamentālu izmaiņu Israēla tautas identitātē, jo tika uzsvērtā doma par atlikumu, kas koncentrējās ap Toru. Lai arī nenotika nekādas lielas izmaiņas pamata pielūgsmes elementos trimdas laikā un atgriežoties, Tora kļuva par centrālo vienojošo aspektu. Toras lasīšana un skaidrošana kļuva par aizvien svarīgāku elementu un galveno fokusu pielūgsmes laikā. Nehemijas grāmatas 9. nodaļa spilgti apraksta derības atjaunošanas ceremoniju, kas savienoja atlikumu ar Jahvi caur Viņa vārdu.

SINAGOGAS PIELŪGSME

Kā jau tika pieminēts, jūdi, kuri bija spiesti ilgi dzīvot svešā zemē bez tempļa, atradās dziļā ticības krīzē. Sinagogai kā jaunai pielūgsmes vietai bija ne tikai atšķirīgs dizains, citādāks bija arī tās mērķis un fokuss, tās uzsvars bija uz gudrību un Toras pētīšanu. Lai pielāgotos jaunajiem apstākļiem, radās jauna pielūgsmes forma. Sinagoga kļuva par *ekklēsia* (gr. *ἐκκλησία*) – ‘pulcēšanās vieta’ vai ‘apvienību’. Pamata elementi sinagogas pielūgsmē bija slavēšana, lūgšanas un mācība.

Visbeidzot informācija par pielūgsmes raksturu, darbību un mērķi, kas parādās viscaur Ebreju

Rakstos, ir vairāk nekā vitāli svarīga, jo sniedz pamata elementus un kategorijas, lai pārdomātu un novērtētu kristiešu pielūgsmes kvalitāti, kas būtu jāveic garā un patiesībā. Tas atgādina, ka galvenais pielūgsmes mērķis nav kādas īpašas sajūtas rašanās vai nokļūšana ekstāzē, bet gan “dot Tam Kungam Viņa Vārda godu, pielūgt Viņu svētā glītumā” (skat. Ps. 29:2, 96:9).

MŪZIKA PIELŪGSMĒ

No paša radīšanas sākuma mūzikai tās dažādajās formās vienmēr ir bijusi nozīmīga loma cilvēku dzīvē, bet jo īpaši – ebreju reliģiskajā dzīvē. Ebreju Raksti ir bagāti ar daudziem piemēriem par īpašiem pasākumiem un notikumiem, kad notika dziedāšana, dažādu mūzikas instrumentu spēlēšana vai dejošana. Piemēram, svinības par godu atbrīvošanai no ēģiptiešiem (2. Moz. 15:20; Ps 30:11; 149:3), Jērikas mūru iznīcināšana (Joz. 6:16), Dāvida veikta šķirsta atgriešana Jeruzalemē, svēto svētku dienu sagaidīšana (3. Moz. 23:24), zīme, lai dotos tālāk (4. Moz. 10:2–10), tautas sasaukšana kaujai (Soģu 3:27), kāzas (Jer. 7:34), bēres (2. Sam. 1:17–27) utt. (2. Sam. 6:5). Svētā vēsture parāda, ka mūzika tās dažādajās formās un stilos, gan instrumentālā, gan vokālā, iekļaujot gan vīriešus, gan sievietes, nekad nav bijusi atdalīta no pielūgsmes.

Jāpiemin, ka pielūgsmes forma, tās liturģija un mūzika tika spēcīgi pārveidota ar tempļa uzcelšanu. Pieejamie resursi, kas apraksta fizisko pielūgsmi, norāda uz ievērojamu dažādību un dinamiku, kas raksturo pielūgsmi. Piemēram, 1. Laiku 23:1–5 apraksta ķēniņu Dāvidu un viņa centienus nodrošināt visus pielūgsmi nepieciešamos resursus:

“1 Kad Dāvids bija kļuvis vecs un savu laiku nodzīvojis, tad viņš iecēla savu dēlu Salamanu par ķēniņu pār Israēlu. 2 Un viņš sapulcēja visus Israēla vadoņus, priesterus un levītus. 3 Un tika saskaitīti levīti, kas bija trīsdesmit gadu veci un vecāki, un viņu skaits pēc saskaitīšanas bija trīsdesmit astoņi tūkstoši vīru. 4 “No šiem,” sacīja Dāvids, “divdesmit četri tūkstoši lai uzrauga darbu pie Tā Kunga nama, un ierēdņu un

tiesnešu lai ir seši tūkstoši, 5 un vārtu sargu lai ir četri tūkstoši, un četri tūkstoši lai ir Tā Kunga slavinātāju, ar instrumentiem, ko es esmu darinājis Dieva slavināšanai.”

Patiesi, mūzika liturģiskam mērķim sasniedza savu virsotni Dāvida valdīšanas laikā, kad nostiprinājās tempļa pielūgsme (1. Laiku 22). Dāvids nozīmēja 4000 no 38 000 atbilstošo levītu, “Tā Kunga slavinātāju, ar instrumentiem, ko es esmu darinājis Dieva slavināšanai” (1. Laiku 23:5). Vēl vairāk, 1. Laiku grāmatas 25:1–7 apraksta pielūgsmes muzikālo krāšņumu. Papildus informācijai, kas ir dota 23. nodaļā un apraksta 4000 instrumentu spēlētāju dalību pielūgsmē, 25. nodaļā aprakstīti 288 apdāvināti dziedātāji. Jāatgādina arī, ka, svinot Jeruzalemes sienu pabeigšanu, “bija divi simti četrdesmit pieci dziedātāji un dziedātājas” (Neh. 7:66, 67).

Šis un citas rakstvietas norāda uz elpu aizraujošo skatu, cik dinamiska un unikāla būs fiziskā pielūgsme Debesīs, un atklāj arī mums, kā cilvēki, izmantojot visus pieejamos resursus, var atdarināt šo pielūgsmi, veidojot dinamiskus pielūgsmes dievkalpojumus šeit, uz zemes.

Taures bieži tika izmantotas, lai pasludinātu un atsauktos pienestajai slavai, un dziedāšana tika papildināta ar arfām un stīgu instrumentiem. Diženums un majestātiskums no tauru un cimboļu skaņām bieži tika likts kopā ar maigāku arfu un liru skanējumu. Turklāt mūzikas instrumentu izmantošana un mūzika kopumā veica nozīmīgu lomu, lai sapulcinātu cilvēkus pielūgsmei.

Ir skaidri redzams, ka viena daļa tempļa mūzikas sastāvēja no iespaidīgiem koriem – bieži dziedot antifoniski (mijā) –, ko papildināja liras un cimboles (Ps. 136; 118:1–4; 1. Laiku 16:42; 25:1, 6; 2. Laiku 5:12). Tā kā mūzikai nebija konkrēta ritma, šķiet, ka cimboles tika izmantotas, lai norādītu uz muzikālo frāžu sākumu, nevis lai uzturētu konkrētu ritmu. Maigie pavadošie instrumenti, kurus izmantoja tempļa pielūgsmē, liek domāt, ka dziedāšana pielūgsmē bijusi vienkārša un atturīga pretēji citām civilizācijām, kuru pielūgsme līdzinājās orgijai. Salamana templi tika izmantota izsmalcināta mūzika, ko vēlāk ieviesa arī otrā tempļa

vadītāji (Neh. 12:41, 42, 46, 47).

Apskatot sinagogu pielūgsmes stilu, jāsecina, ka mūzika vienmēr bijusi daļa no tās, jo gan Tora, gan lūgšanas parasti tika skandētas. Visticamāk šo skandēšanu veica levītu dziedātāji, kuru prasmes un uzstāšanās pieredze nāca tieši no pielūgsmes templī. Tādējādi dziedāšanu sinagogā būtībā veica dziedoši priesteri, viena melodija tika skandēta atkārtoti, un tauta atsaucās ar dziesmu, kā jau minēts iepriekš. Tomēr galvenokārt tiek atbalstīts uzskats, ka instrumentāls pavadījums netika veikts, jo tāda veida muzikālā pielūgsmē tika asociēta tikai ar upuru pienešanu. Talmuds atklāj, ka tikai daļa psalmu tika izmantota sākotnējā sinagogas pielūgsmē, un tikai vēlāk tika pievienoti pārējie psalmi.

Tā kā psalmu dziedāšana papildināja upuru pienešanu templī, var pieņemt, ka sinagogā

(kur kalpošana sakrita ar templī ievēroto) tika dziedāti Psalmi par paļaušanos, pateicību, slavēšanu, lai attēlotu sanākušās tautas upuri, būtībā kalpojot kā "muzikāls upuris" Dievam.

Ebreju Raksti apraksta arī gadījumus, kad mūzika tika izmantota grēcīgiem mērķiem, piemēram, netikumībai (Jes. 23:16), elku pielūgsmēi (Īj. 20:7; Jes. 57:5; Jer. 7:31; Ecēh. 4:12, 15), kā arī neatļautai pielūgsmēi, kas sliecās uz orgiju (2. Moz. 32:18–19). Jahve ir pavēlējis Savai tautai saglabāt pielūgsmi vienkāršu, bet dinamisku, šķīstu un tīru, un atmet jebkādu nepareizu pielūgsmes veidu kā elkdievīgu. Patiesa pielūgsmē nozīmē dod godu tikai Radītājam.

Visu apkopojot, Raksti norāda, ka cilvēki dziedāja, kad strādāja vīna dārzos un raka akas (Jer. 25:30; 48:33; 4. Moz. 21:17–18), viņi arī

izpaua sevi caur mūziku sociālos un politiskos notikumos, piemēram, ķēniņu kronēšanās (1. Kēn. 1:39–40), ģimenes svinībās (1. Moz. 31:27), nāves gadījumā (2. Sam. 1:18–27), militārās uzvarās (Soģu 5:1; 1. Sam. 18:6–7; 2. Laiku 20:28).

Savā būtībā Israēla dziesmas saturēja vislielāko pateicības, apbrīnas un slavas izpaušmi Dievam (2. Laiku 7:3; 31:2; Ps. 22:22; 68:35; 96:9 utt.). Dziedāšanu reizēm papildināja aizrautīga dejošana un dažādi instrumenti (2. Moz. 15:20; 1. Sam. 18:6). Tomēr visievērojamāk mūziku, tai skaitā tās varenību un dažādās tehnikas, senais Israēls izmantoja Jahves pielūgsmes laikā.

(Tulkoja Anna Rozenberga.
Turpinājums novembra numurā.)

PAR PRIEKU UN SMAIDĪŠANU

Stāsts lieliem un maziem

Ingrida Markusa

"Ko tu, maziņais, te tupi bēdīgs?
Kas tu tāds esi?"

"Es esmu Smaids."

"Tiešām? Kāpēc tad nesmaidi? Tā tevi neviens nepazīs!"

"Tur jau tā lieta, ka esmu tik vientuļš un lieks! Neviens ar mani vairs nedraudzējas. Neesmu vairs modē. Kādreiz gan es biju pamanāms! Biju visur un bieži – vecās sejās, jaunās sejās, skaistajās un jocīgajās. Mirdzēju zem lieliem deguniem, zem maziņiem, strupiem un spiciem, visādiem! Tad es biju dzīvs! Tagad tikai retais smaida. Cilvēkiem vairs nav laika."

"Es zinu! Tev vajag reklamēties! No ārpuses! Reklāmai ir milzīgs spēks!"

"Nē, mans spēks ir iekšpusē. Es vienmēr sākos un nāku tikai no iekšpuses."

"Kur tas ir?"

"Sirdī."

"Nu, tad sāc no turienes!"

"Redzi, kamēr mani nelieto, es tur nevaru tikt iekšā. Nelietots es vispār neesmu. Bet, kad cilvēki viens otram mani dāvina, tad es tieku sirdī iekšā, tad esmu dzīvs un..."

"... un, kas tad notiek?"

"Tad rodas prieks."

"Tad jau tu esi kā prieka vēstnesis, tu esi durtiņas uz prieku!"

"Tā var teikt. Bet šobrīd ļoti modē ir vienaldzības atslēgas. Tās lieto uz izķeršanu! Tās ir populārākas par mani, un tās prieka durvis aizslēdz ciet. Tāpēc es te bēdīgs tupu, kā tu jau sacīji."

"Es zinu, kas tev jādara! Tev jāpalūdz DIEVAM, lai VIŅŠ tevi padara tādu..."

"Kādu?"

"Lai VIŅŠ tevi padara lipīgu! Nu, līdzīgi kā gripa vai garais klepus! Tad cilvēki būs ar tevi aplipināti un tu atkal būsi modē, un prieks būs modē."

"Nē, tā nevarēs. Vienīgi, ja nu DIEVS pats tiktu sirdī iekšā, tad gan cilvēki viens otram smaidītu pa īstam. Es to zinu."

"Tad priekam būtu darbiņš..."

"... un draudzīgi skatieni plauktu kā puķes!"

"Ja vien DIEVS tiktu tur, cilvēka sirdī, iekšā..."

"Jā, tad es būtu dzīvs, lietots un laimīgs!"

"Un cilvēki būtu dzīvi un laimīgi."

"Un DIEVS būtu... Istajā vietā – cilvēka sirdī."

Pateicoties Skaidrītes Teremtas iniciatīvai, šī mēneša veselības lappusē publicējam apakšnodaļu no Elenas Vaitas grāmatas "Izmeklētas vēstis" 2. sēj., 296.–298. lpp.

Domājot par to, ko varam darīt savā labā, rūpīgi apsvērsim šo: man jāiepazīst savs organisms un vienmēr jāmacās, kā rūpēties par šo celtni – miesu, kuru Dievs man devis, –, lai to saglabātu vislabākajā veselības stavoklī. Man jālieto tāda barība, kas organismam dod vislielāko labumu, un sevišķi jā rūpējas, lai apģērbs netraucētu asinsritei. Es nedrīkstu sev atņemt kustības un svaigu gaisu. Man jāsaņem, cik vien iespējams daudz saules gaismas.

Man vajadzīga gudrība, kā uzticīgi sargāt savu miesu. Es rīkotos ļoti neprātīgi, ja sasvīdusi ieietu aukstā telpā, ja atļautos sēdēt caurvējā un pakļautu sevi iespējai saaukstēties, tas pierādītu, ka esmu neprātīga sava nama pārvaldniece. Negudri ir saldēt kājas vai rokas, jo tad palēninās asinsrite, kas noteikti kaitēs smadzeņu un iekšējo orgānu darbībai. Drēgnumā vienmēr jāsaņem kājas.

Man jāēd regulāri un visveselīgākais uzturs, kas bagātina asinis, un, ja vien iespējams, jāizvairās pārstrādāties.

DROŠI UN VIENKĀRŠI ārstniecības līdzekļi

[..] ja esmu pārkāpusi likumus, ko manā organismā iestrādājis Dievs, man jānožēlo un jālabojas, un jāpakļaujas Dieva ārstu – svaiga gaisa, tīra ūdens un dziedinošās dārgās saules gaismas – iedarbībai.

Ūdens daudzējādi atvieglo ciešanas. Apmēram puskvartas (0,55 l) tīra, novārīta ūdens, iemalkojot to pirms ēšanas, nekad nenāks par ļaunu, bet drīzāk gan vairo labklājību.

Tase kaķumētru tējas nomierinās nervus. Apiņu tēja vairo miegu, bet sautējošas apiņu kompreses atvieglos sāpes kuņģa rajonā.

Ja acis ir vājas, iekaisušas vai sāp, ātru atvieglojumu sniedz karstā sālsūdenī saslapināta, mīksta flaneļa drāna.

Ja jūtat spiedienu galvā, iemērciet kājas un rokas vājā sinepju ūdenī – tas palīdzēs!

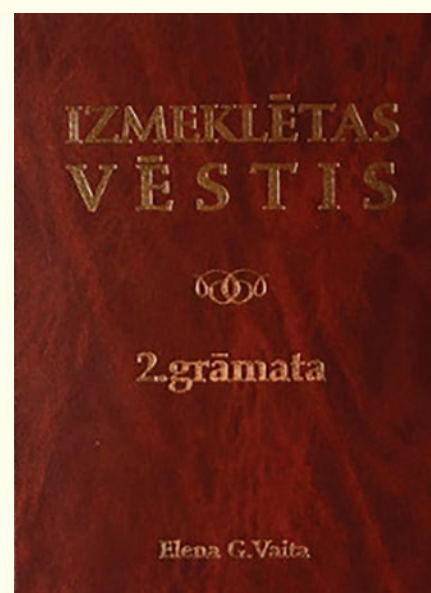

Ir vēl daudz citu vienkāršu ārstniecības līdzekļu, kas palīdz atjaunot normālu organisma darbību. Kungs gaida, lai mēs visus tos izlietotu savā labā, jo ārkārtēji apstākļi cilvēka dzīvē dod izdevību Dievam darboties. Ja mēs nolaidīgi neizmantojam to, kas ir gandrīz katras ģimenes sniedzamības robežās, bet tikai lūdzam, lai Kungs atviegļina sāpes, jo esam par kūtriem izlietot vienkāršos ārstniecības līdzekļus, tad tā jau ir nekaunība.

Kungs sagaida, ka mēs strādāsim, lai iegūtu uzturu. Viņš nav paredzējis, ka mēs varētu ievākt ražu, ja iepriekš neesam uzplēsuši velēnu, apstrādājuši augsni un kopuši labību. Tad Dievs sūta lietu, saules gaismu un mākoņus, lai augu valsts zeltu un plauktu. Dievs strādā, un cilvēkam ar Viņu jāsadarbojas. Savs laiks ir sējai, savs – plaujai.

Dievs ir licis cilvēkam par labu no zemes uzaugt augiem, un, ja mēs iepazītos ar šo saknišu un zāliņu īpašībām un pareizi tās lietotu, tad nenāktos tik bieži skriet pie ārsta un ļaudīm būtu daudz labāka veselība nekā šodien. Es ticu, ka, lietojot manis pieminētos ārstniecības līdzekļus, mēs piesaucam palīgā Lielo Ārstu.

JAUNIEŠIEM

AYC 2022 SOMIJĀ

Elina Grakoviča

AYC jeb European Adventist Youth Congress – Eiropas adventistu jauniešu kongress notika no 2. līdz 6. augustam Lahti, Somijā. Tajā piedalījās arī delegāti no Latvijas. Divas dalībnieces atsaucās pastāstīt par savu pieredzi “Adventes Vēstīm”.

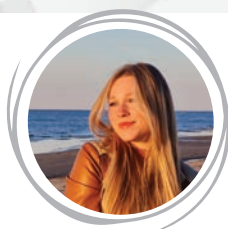

MEGIJA BRIKŠE:

Nekad nebiju domājusi, ka piedalīšos jauniešu kongresā un kur nu vēl ārpus Latvijas. Bet šī noteikti bija labākā izvēle, uz ko mani mudinājusi mamma. Pateicoties arī viņas pieredzei, es varēju tur nokļūt.

Pati lielākā, var teikt, pateicība ir tā, ka viss bija daudz labāk, nekā tiku iztēlojusies. Mani daudzkas biedēja un lika šaubīties. Vienā brīdī nāca arī pārbaudījums ar nokļūšanu uz Somiju. Tomēr Dievs par mums parūpējās un sakārtoja visu, kā tam jābūt.

Manuprāt, kongresā viss bija noorganizēts ļoti labi, it īpaši

padomājot par visām detaļām, brīvprātīgo, organizatoru darbā. Tas man lika tiešām visu novērtēt. Pat ja bija kādas lietiņas, kas varētu būt labākas, uz visa ieguldīto darbu fona tās likās maznozīmīgas.

Prieku un nelielu pārsteigumu radīja apziņa par to, ka tik daudz cilvēku satikušies vienā vietā. Katram ir savs mērķis, lai tur atrastos, bet visus saista kas kopīgs. Esmu arī priecīga par sevi. Pārvarēju nepatiku runāt ar svešiem cilvēkiem, iesaistījos sarunās un pat atradu draugus, ar kuriem varēju sasveicināties un parunāt jebkurā laikā, kad nejauši satikāmies.

Mani noteikti ļoti uzrunāja Deivida Ašerika (*David Asscherick*) teiktais. Personīgi ļoti patika, cik aktīvi viņš sludināja un spēja pievērst

uzmanību visiem. Visvairāk viņa teiktais lika padomāt, kā dzīvot ar Dievu – kā iepazīt un veltīt gan laiku, gan būt kopā ar Dievu.

Lielāku iedrošinājumu un ticību guvu pēc lūgšanu istabā pavadītā laika. Šī telpa turklāt bija ļoti skaista. Tur mierā un klusumā varēja pavadīt laiku kopā ar Dievu lūgšanās, uz kurām tika arī atbildēts. Tas mudināja domāt, vai mēs vispār dienas steigā šīs atbildes pamanām. Vismaz es nereti aizmirstu, ko esmu lūgusi. Kad pamanīju, kā Dievs atbild, tas šķita īpaši un stiprināja manu ticību, deva apziņu, ka varu uz Viņu paļauties.

Noteikti pieredze ir gūta, un tā ir pozitīva. Zināšu, ko sagaidīt nākamajā jauniešu kongresā. Varētu pateikties un pateikties!

VIKTORIJA KRŪZMĒTRA:

Šajā jauniešu kongresā man ļoti patika, kā viss bija noorganizēts, līdz pat pašam mazākajam sīkumam, piemēram, bija nodrošinātas galda spēles – brīnišķīgs veids, kā pavadīt laiku un iepazīties ar cilvēkiem.

Mums bija divas uzrunas dienā. No rīta mūs uzrunāja Daniels Buskē (*Daniel Bosqued*), bet vakara uzrunu, drīzāk svētrunu, teica Deivids Ašeriks. Pēc rīta uzrunas notika grupu nodarbības, es biju Latvijas grupas vadītāja. Runājot no vadītāju puses, man ļoti patika, kā par mums rūpējās. Jau pirmajā vakarā tika sarīkota sapulce, kur izskaidroja, kā un kur viss notiks, tika nodrošināta *WhatsApp* grupa,

kurā uz jautājumiem tika atbildēts ātri, grupu nodarbībām noslēdzoties, vienmēr kāds pārliecinājās, vai jūtamies labi un vai kādam nav vajadzīga palīdzība.

Mūzika šajā pasākumā bija lieliska! Skatoties, kā vairāk nekā 2000 cilvēki ar ieslēgtām telefonu zibspuldzēm dzied līdzi, jutu neizsakāmu prieku.

Bija nodrošināti semināri – katras dienas daļā bija iespēja izvēlēties līdz pat 5 semināriem. Būtu gribējusi, kaut varētu apmeklēt vairākus vienlaicīgi, jo visu semināru tēmas izklausījās patiešām interesantas. Mani iepriecināja tas, ka daudzus seminārus ierakstīja un ka tos pat tagad var noklausīties *YouTube* platformā, turpat atrodamas arī kongresa uzrunas un intervijas ar runātājiem.

Lai arī mums visas aktivitātes notika lielā arēnā, turpat netālu, paejot divas minūtes, atradās skaista meža vieta, kur bija izveidota lūgšanu taka. Es ļoti iemīļoju to vietu, tā bija tik skaista! Īpaši, esot tur agri no rīta, varēja dzirdēt un redzēt Dieva radīto skaistumu.

Vēl apbrīnojama vieta, kas atradās turpat, ir ar vārdiem grūti aprakstāma. Tā bija tāda kā gara laipa, kas stiepās iekšā ezerā. Sēžot laipas galā, tu atrodi purva puslokā. Miers, ko varēju tur gūt, bija neizsakāms!

Viens no spožākajiem momentiem man bija “5K run to help”, tā bija iespēja ziedot 5 līdz 10 eur projektam ADRA, palīdzot jauniešiem novērst citu jauniešu sociālo atstumtību Somijā. Pašam bija dota izvēle, kā noiet, nobraukt vai noskriet 5km. Protams, varēja arī tikai noziedot un nedarīt neko, bet ne manā gadījumā. Pirms neilga laika uz kongresu bija atbraucis mans tētis, kad viņš dzirdēja par iespēju skriet 5km šādam projektam, viņš ar lielāko prieku teica, ka mums abiem tie jānoskrien. Neteikšu, ka uzreiz biju ļoti priecīga par šo domu, bet tomēr pieteicu mūs abus. Tā arī mēs abi noskrējām, tas nūdien nebija viegli, bet, pateicoties tētim, manam vislabākajam motivētājam, tas bija tā vērts.

AYC 2022 bija lieliska vieta, kur būt, kur gūt izaugsmi un pieredzi. Es šeit izstāstīju mazāko daļu no visa kongresa un savas pieredzes, bet varu teikt, ka bija ļoti vērts tur būt.

Vairāk par AYC 2022 uzzināsiet vietnē <https://aycongress.org/>.

TICĪBAS VAROŅI KĀLEBS un JOZUA

Dace Garsita

Marije Lipska

Ingrida Markusa

Krū: Kamēr Annele un Krišs devušies ekskursijā pretī rudenim, mēs, māšuk, atkal varam satikties ar bērniem.

Krā: Jā, tas gan ir jauki! Man patīk uzzināt ko jaunu par ticības varoņiem!

Krū: Mēs arī drusciņ skaitāmies Ticības varoņu skolā, jo esam Anneles un Kriša draugi, vai ne?

Krā: Protams! Bet tagad gan dosimies mājās. Mums tētim jāpastāsta par jaunumiem skolā.

Tētis: Sveiki, mīļie vārnēni! Jau esat mājās no skolas?

Krū: Tēt, klausies jaunumus! Mūsu direktors ir nolēmis doties pensijā!

Krā: Krū, ne jau pensijā, bet pensijā!

Krū: Jā, pensijā. Es domāju, viņam nu gan to nevajadzēja darīt!

Krā: Kā tad, ka nevajadzēja! Viņš ir ļoti jauks un draudzīgs. Un gudrs arī viņš ir.

Tētis: Direktors strādā jau ilgi un droši vien ir noguris, jo nav vairs nekāds jauns. Viņam vajag drusciņ atpūties.

Krū: Vai tad uzreiz ir jāskrien pensijā? Es, kad esmu noguris, kārtīgi izguļos, un nekāda pensija nav vajadzīga!

Krā: Jā, man arī ir ļoti žēl, ka viņš vairs nebūs direktors. Viņam ļoti labi šis darbiņš izdevās!

Krū: Neticu gan, ka kāds cits vispār varēs tik labi direktorēt mūsu skolu...

Tētis: Tāda nu reiz ir kārtība – zināmā vecumā katram tiesības uz pelnītu atpūtu.

Krū: Tēt, vai es nevarētu dabūt kādu gabaliņu no savas pensijas jau tagad? Nākošā nedēļa ir trakoti grūta! Viens vārnu bērns bez pensijas to nemaz nevar izturēt!

Tētis: Bet nāksies, Krū!

Krā: Mums, brālīt, jāmacās dūšīgi, kamēr ir svaigas smadzenes. Mamma tā teica.

Krū: Un tomēr es domāju, ka labus vadoņus nevajadzētu nekādā pensijā laist! Tādus vadoņus kā, piemēram, Mozus! Kas notiktu, ja tik izcils vadonis pēkšņi sadomātu aiziet pensijā? Viņš bija tikpat stiprs, gudrs un uzticams kā mūsu direktors.

Krā: Un viņš arī vairs nebija nekāds jauns puika!

Tētis: Ziniet, mīlie bērni, arī Mozus, ja tā var teikt, aizgāja pensijā.

Krā: Ko?! Arī Mozus? Bet viņam taču bija jāieved tauta Apsolītajā zemē!

Krā: DIEVS viņam uzticējās!

Tētis: Tas bija DIEVA lēmums.

Krū: Mozus droši vien bija ļoti nobēdājies.

Tētis: Mozus bija īsts ticības varonis. Viņš savā garajā mūžā bija pieradis pakļauties DIEVAM un bez kurnēšanas padevās VIŅA lēmumam, bet viņš ļoti raizējās par savu tautu. Ar uzticību un līdzjūtību viņš izteica lūgšanu DIEVAM: "Lai Kungs ieceļ draudzei vienu vīru par priekšnieku, lai tā Kunga draudze nebūtu kā avis

bez gana!" Kungs atbildēja: "Nem Jozuu, Nūna dēlu, vīru, kam ir Gars, un liec savu roku uz viņu. Un piešķir viņam kaut ko no sava diženuma, lai visa Israēla bērnu draudze tam klausā." (Skat. 4. Moz. 27:15–20)

Krā: Jozua Mozus vietā tika iecelts par tautas vadoni?

Tētis: Jā. Viņš bija gudrs un DIEVAM ļoti uzticīgs vīrs.

Krā: Es atceros šo vīru Jozuu! Viņš bija viens no 12 izlūkiem, kuri devās izlūkot Kānaāna zemi.

Krū: Jā, jā, visi pēc izlūkošanas atgriezās nobijušies kā diegi! "Mēs tās zemes ļaudis nepiecīnīsim! Tie ir kā milži! Mēs esam kā siseņi viņu priekšā! Vaimandienī, vai! Mums tas neizdosies!" viņi čīkstēja.

Krā: Tikai Jozua un arī Kālebs ticēja, ka DIEVS palīdzēs tautai, un teica, ka nav ko baidīties, jo DIEVS ir stiprāks par vismilzīgākajiem un stiprākajiem milžiem!

Krū: Tieši viņi uzmundrināja tautu, lai tie nav tādi bailuļi. "Nebaidieties, KUNGS ir ar mums!" viņi sacīja, bet tie vienalga bija galīgi bez drosmes!

Krā: Viņiem droši vien pietrūka īstas ticības varoņu sirds!

Tētis: Diemžēl tā toreiz notika. Bailīgie izlūki atņēma tautai drosmi. Vienīgi Jozua un Kālebs centās iedrošināt tautu nebaidīties, jo DIEVS vienmēr tos bija vadījis uzvaras gājienā.

Kopš tā laika bija pagājuši 40 gadi, un šī tauta savas kurnēšanas un

neticības dēļ vēl joprojām klejoja pa tuksnesi.

Krū: Es nu gan nečikstu par niekiem! Negribu būt kā saskābis gurķis! Ir tik daudz lietu, par ko priecāties un DIEVAM pateikties!

Tētiņ: Neticībai un kurnēšanai ir dārga cena. Nevieni no šiem ļaudīm, kuri sen atpakaļ bija izgājuši no Ēģiptes, nerasniedza Apsolīto zemi tāpēc, ka tie neuzticējās DIEVAM un bija kurnējuši pret DIEVU, izņemot Jozuu un Kālebu.

Krū: Es domāju, ka viņi jau nu varēja gan būt drusciņ ticīgāki, tad nevajadzētu tik daudzus gadus kļīst pa tuksnesi un pēc tam vēl pazaudēt Apsolīto zemi!

Krā: Tikai Jozua un Kālebs, un vairāk neviens neiegāja šajā zemē?

Tētiņ: Nevieni no šīs paaudzes.

Krā: Cik labi, ka šie divi vīri palika DIEVAM uzticīgi! Īsti ticības varoņi!

Tētiņ: Šādi ļaudis vienmēr ļoti iepriecina DEBESŅU sirdi.

Krū: DIEVS priecājas, ja Viņam ir draugi?

Tētiņ: Priecājas gan! Arī Tu, mīlais lasītāj, vari kļūt par īstu ticības varoņi savā dzīvē, priecāties un pateikties DIEVAM par Viņa mīlestību, draudzību un rūpēm. DIEVAM uzticīga un paklausīga sirds nekad nepazaudēs Apsolīto zemi, kura mums visiem vēl tikai priekšā!

Konkurss "Ticības varoņi Bībelē"

ir noslēdzies. Čaklākos darbiņu veicējus publicēsim nākamajā numurā.

TAUTAS
TĪBĀ

Uzdevums

Atšifrē Bībeles pantu, lai uzzinātu apsoliājumu Kālebam!

ievedišu		kalpu	to	gars	viņš	un	Kālebu,
⠠⠠⠠⠠		⠠⠠⠠	⠠	⠠⠠⠠	⠠⠠⠠	⠠	⠠⠠⠠
	bija		jau		Es		tas
	⠠⠠⠠		⠠⠠⠠		⠠⠠⠠		⠠⠠
tanī		pēcnācēji		tādēļ		sekojis,	
⠠⠠⠠		⠠⠠⠠		⠠⠠⠠		⠠⠠⠠	
	ir	Savu	Bet		gan		Man
	⠠	⠠⠠	⠠⠠		⠠⠠⠠		⠠⠠⠠
		cits		zemē,		bijis,	
		⠠⠠⠠		⠠⠠⠠		⠠⠠⠠	
viņa	iemantos		kur		viņam		to
⠠⠠⠠	⠠⠠⠠		⠠⠠		⠠⠠⠠		⠠
							ka
							⠠

⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠

⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠

⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠ ⠠⠠⠠

Trešā liecību grāmata

*Kurš
liek ziedēt
ābelēm?*

izdevniecības
"Patmos"
jaunums